HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2023 Cena $ 2.50 JANUARY 2023

Klanění svatých Tří králů rozjímané Mistrem Vyšebrodským

Ještě jednou se vracíme k meditaci nad překrásnými gotickými obrazy Mistra Vyšebrodského ze 14. století. Tentokrát se zamyslíme nad scénou Klanění svatých Tří králů.

Ozvěnou Vánoc je slavnost Zjevení Páně, lidově zvaná Tři králů, kterou v římskokatolické církvi vrcholí 6. ledna vánoční období. Východní církev byzantského ritu však teprve tento den slaví Kristovo narození, kdy zdůrazňuje Zjevení narozeného Vykupitele pohanským národům. V Matoušově evangeliu čteme vyprávění o mudrcích od východu, kteří v Jeruzalémě hledali narozeného židovského krále, jehož hvězdu uviděli na východě a přišli se mu poklonit. V paláci krále Heroda však hledali marně, ale učitelé zákona jim prozradili, že Mesiáš se má narodit v Betlémě. Hvězda, která jim znovu zazářila je dovedla až na místo, kde bylo dítě. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. (srv. Mat 2, 1-12)

Na obraze Klanění svatých Tří králů se tentokrát Mistr Vyšebrodský zaměřil jen na vlastní nositele děje – Matku s Božským Dítětem a mudrce.

Tři králové či mudrci zde zastupují tři lidské věky nebo snad i tři v té době známé kontinenty – Evropu, Asii a Afriku.

První král je zobrazený jako stařec, druhý v mužném věku a třetí, nejmladší, jako bezvousý mladík. Středem celého děje je okamžik, kde dochází ke styku mezi prvním králem a Ježíškem. Stařičký mág sňal z hlavy korunu a podává dítěti dar. Jako by to byla vize budoucího nebe, kde před trůnem Božím a Beránkovým skládá čtyřiadvacet starců vysokého věku své koruny a padají na kolena, aby se poklonili Boží velebnosti. (Zjev 4, 9-11) Dar prvního krále je skříňka se zlatem, které má naznačit Ježíšovu královskou důstojnost. On je Pán Pánů a Král Králů, jednorozený Boží Syn, který se stal člověkem, aby vykoupil padlé lidstvo. Stařec líbá ručku dítěte a navíc podpírá levici Ježíškovu paži. Symbolika je úžasná. Do té doby se obvykle zobrazovali Tři králové, jak líbají Ježíškovi nohy. V době, kdy byly obrazy Vyšebrodského Mistra namalovány, se v Evropě rozšířil spis Meditationes vitae Christi (Rozjímání života Kristova), připisovaný dnes Giovannimu de Caullibus. Tento slavný apokryf, pocházející z počátku 14. století měl pak velký vliv především na malíře výjevů z dětství Kristova. V době Karla IV. byl rozšířen i u nás a snad dokonce přímo z panovníkova podnětu byl přeložen do českého jazyka. Malíři pak meditovali tyto texty před svým tvůrčím dílem. Ve zmíněném dile v závěru scény o klanění mudrců autor říká, že poté, kdy králové dítěti zlíbali nožky, přemoudré dítě, aby jim poskytlo větší útěchu a aby ještě více posílilo jejich lásku k němu, nabídlo jim také ruku k políbení (Cap. IX) Políbení ruky vnáší do výjevu klanění intimitu a vroucnost, podobně, jako tomu bylo u scény Narození Páně. Tam líbání úst Božského Dítěte jeho Matkou a zde líbání ruky Ježíška stařičkým králem vyjadřuje hluboké duchovní spojení s Kristem.

Další dva králové na poklonu teprve čekají. Druhý král v nejlepším věku snad zobrazuje vládnoucího panovníka. Drží v ruce roh s olejem. To znamená myrhu – vonný balzám k Ježíšovu pohřbu. Než se ujme Kristus věčného království, musí bolestně trpět. Bude ukřižován a pohřben, ale jeho tělo nepodlehne porušení. Třetího dne vstane v těle oslaveném. Naše pozemská těla podléhají porušení, nakonec nepomohou ani nákladné balzamace a člověk – prach ze země – se v prach navrátí. (Gen 3, 19) Ale při vzkříšení dostaneme spolu s Kristem nové tělo oslavené. (srv. 1 Kor 15, 44)

Třetí král, ten nejmladší nese nádobu s kadidlem. To symbolizuje Kristovo kněžství. Kadidlový dým znázorňuje modlitby kněží i věřících stoupající k Bohu. Kristus je věčný Velekněz. Nepřináší oběti beranů a býků, nepálí kadidlo, ale sám se stane obětí. Pravým velikonočním beránkem, který ne s krví kozlů ale se svou vlastní krví vstoupí do velesvatyně nebeské (Žid 9, 12). Třetí král má na sobě roucho zelené barvy. To je barva naděje. I my v současném světě nevíme, co nás v budoucnu čeká. Máme obavu o budoucnost mladé generace našich dětí a vnuků. – Ježíš Kristus je naše naděje. On přemohl svět. (Jan 16, 33) Zlo bude poraženo a dobro zvítězí.

Ústřední osobou obrazu Klanění svatých Tří králů je samo Božské Dítě. To polooblečené se obrací k Matce, zatímco bezděčně sahá pravou ručkou po zlatě, a při tom se především levou ručkou chápe palce matčiny ruky. Je to podobné gesto Ježíškovy ruky jako na obrazu Narození. Opět se zde střetává myšlenka - svět a nebe. Ježíšova lidská přirozenost a jeho Božství. I když si váží pocty světských králů, má oči upřené k Matce. Odvrací se od toho, co je pozemské, tíhne k tomu, co je nebeské.

Panna Maria je zobrazená jako královna sedící na trůně s korunou na hlavě. Trůn je zobrazen v trochu nedokonalé perspektivě. Panna Maria, která zakrývá jeden ze sloupků baldachýnu, je symbolicky představena jako pilíř Církve. Ježíš jí svěří na kříži do ochrany celé lidstvo. Stane se Matkou všech křesťanů. (Jan 19, 26-27) Bude Královnou sedící po pravici svého Syna v nebi. Bude naší ochránkyní, přímluvnicí a pomocnicí. – Držme se Marie, podobně, jako se jí na obraze drží Ježíš.

Podle wikipedie a
podle knihy Jaroslava Pešiny:
Mistr vyšebrodského cyklu
Vydal Odeon Praha 1982

Obrázek na titulní straně:
Klanění svatých Tří králů
z Vyšebrodského cyklu.
Namalováno v letech 1345 - 1350, nyní zapůjčeno do Národní galerie v Praze

Ježíši Kristu, Spasiteli světa: pojďme, klanějme se!

Pojďte všichni k jesličkám, do Betléma spějte,
Spasitel dnes přišel k nám díky jemu vzdejte!
Vítej nám, vítej nám, dítě nebes krásy,
světa všem končinám vzešlo světlo spásy.

Do jesliček položen, v nebi trůn má zlatý,
v chudobě ač narozen, je Bůh nejvýš svatý.
Vítej nám, vítej nám, dítě nebes krásy,
světa všem končinám vzešlo světlo spásy.

Všechno Pána velebí, andělů sbor jásá:
Sláva Bohu na nebi, lidstvu přišla spása.
Vítej nám, vítej nám, dítě nebes krásy,
světa všem končinám vzešlo světlo spásy.

I my se ti klaníme, Ježíšku náš malý,
zrození tvé slavíme, neseme ti dary.
Vítej nám, vítej nám, dítě nebes krásy,
světa všem končinám vzešlo světlo spásy.

Zlato jako mudrci tobě, Králi, dáme,
vše, co máme na srdci, též ti odevzdáme.
Vítej nám, vítej nám, dítě nebes krásy,
světa všem končinám vzešlo světlo spásy.

Kadidlo ti spalujem ke tvé poctě, Králi.
Srdce své ti věnujem, celý svět tě chválí.
Vítej nám, vítej nám, dítě nebes krásy,
světa všem končinám vzešlo světlo spásy.

Myrhu tobě neseme, odpusť naše viny,
nesuď, co je zkažené, přijmi lásky činy.
Vítej nám, vítej nám, dítě nebes krásy,
světa všem končinám vzešlo světlo spásy.

Bůh nám přišel na pomoc vděčný lid ho vítá,
mizí stíny, bledne noc, nad světem den svítá.
Vítej nám, vítej nám, dítě nebes krásy,
světa všem končinám vzešlo světlo spásy.

Kancionál č. 202

Modlitba

Bože, tys přivedl mudrce,
kteří šli za světlem hvězdy,
k poznání tvého jednorozeného Syna;
doveď i nás, kteří tě poznáváme světlem
víry, k blaženému patření na tvou slávu.
Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána,
neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého
žije a kraluje po všechny věky věků.
Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

2. neděle v mezidobí - 15. ledna 2023

1. ČTENÍ - Iz 49,3.5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin mi řekl: „Jsi mým Služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh můj je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,1-3

Začátek prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Pavel, z Boží vůle povolaný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Jan 1,29-34

Slova svatého evangelia podle Jana.

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

3. neděle v mezidobí - 22. ledna 2023

1. ČTENÍ - Iz 8,23b - 9,3

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

V první době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftali, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvěstuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,10-13.17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká něco jiného: „Já držím s Pavlem!“, „já zase s Apollem!“, „a já s Petrem!“, „já s Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás ukřižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

EVANGELIUM - Mt 4,12-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan Křtitel uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: ‚Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.‘ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry - Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali sítě a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry – Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují sítě. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o Božím království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

4. neděle v mezidobí - 29. ledna 2023

1. ČTENÍ - Sof 2, 3; 3, 12-13

Čtení z knihy proroka Sofoniáše.

Hledejte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Uprostřed tebe zanechám lid pokorný a chudý. Budou hledat své útočiště v Hospodinově jménu ti, kdo zbudou z Izraele. Nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívat, nikdo je nebude děsit.

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,26-31

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Jen se podívejte, bratři, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých lidí podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. A přece: ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet. A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmu: ‚Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.‘

EVANGELIUM - Mt 5,1-12a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu."

5. neděle v mezidobí - 5. února 2023

1. ČTENÍ - Iz 58, 7-10

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on řekne: ‚Zde jsem!' Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane polednim jasem."

2. ČTENÍ - 1 Kor 2,1-5

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného. Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projevování Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.

EVANGELIUM - Mt 5,13-16

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítilna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích."

6. neděle v mezidobí - 12. února 2023

1. ČTENÍ - Sir 15,16-21 (řec. 15-20)

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrným. Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš. Před každým je život a smrt, každému dá Bůh to, co kdo bude chtít. Převelká je moudrost Páně, je všemohoucí a všechno vidí. Jeho oči hledí na ty, kdo se ho bojí, on zná každý lidský skutek. Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil.

2. ČTENÍ - 1 Kor 2,6-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Učíme moudrosti, ale jen ty nejpokročilejší. To však není moudrost tohoto světa ani moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena. Moudrost, které učíme, je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před lety pro nás předurčil k naší slávě. Nikdo z těch, kdo vládnou tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní něco věděli, nikdy by Pána slávy neukřižovali. Ale - jak stojí v Písmu - my zvěstujeme to, co 'oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslil, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují'. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všecko, i hlubiny Boží.

EVANGELIUM - Mt 5,17-37

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všecko nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání - a třeba i to nejmenší - a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký. Říkám vám: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: Nezabiješ! Kdo by zabil, propadne soudu.' A já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím vám: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře. Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcizoložíš!' Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci. Svádí-li tě pravé oko, vyloupni ho a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla. Také bylo řečeno: 'Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se ženou - mimo případ smilstva - uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu svou přísahu.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřísahejte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahej, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého."

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 25. prosince 2022

Politické události

Devět potvrzených kandidátů na prezidenta České republiky.

Jen devět z původních 21 kandidátů se bude v lednu ucházet o hlasy v přímé prezidentské volbě. (Seznam s podrobnějšími informací o jednotlivých kandidátech je v zvláštním článku na str. 9.) Ministerstvo vnitra v pátek 25. listopadu po třech týdnech kontrol vyřadilo dvanáct uchazečů, kteří nesplnili zákonné podmínky, zejména nedodali požadovaný počet podpisů. Mezi vyřazenými byli mimo jiné podnikatelé Karel Janeček a Karel Diviš. Ti se odvolali u Nejvyššího správního soudu.

Mezi devíti kandidáty figurují i tři favorité, dlouho nerozhodný předseda hnutí ANO Andrej Babiš podpořený 56 svými poslanci, dále jako občanští kandidáti někdejší vysoký představitel armády generál Petr Pavel a bývalá rektorka Mendelovy univerzity v Brně Danuše Nerudová, které vnitro uznalo více než 80 tisíc podpisů, nejvíc ze všech.

Senátoři Pavel Fischer a Marek Hilšer se pokoušejí uspět v boji o Hrad už podruhé. Posledními čtyřmi adepty jsou poslanec SPD Jaroslav Bašta, šéf odborů Josef Středula, bývalý rektor Karlovy univerzity Tomáš Zima a prezidentka České asociace povinných Denisa Rohanová, kterou podpořili už loni tehdy končící poslanci.

Dvanáct neúspěšných kandidátů ministerstvo odmítlo zejména kvůli nedostatečnému počtu občanských hlasů. Karel Diviš odevzdal petiční archy s více než 62 tisíci podpisy, po kontrole chybovosti jich resort uznal jen 49 884, tedy o 116 méně, než je zapotřebí.

Podobná situace nastala i u Janečka. Ten odevzdal přes 74 tisíc hlasů, ale chybovost v jeho případě byla statisticky ještě vyšší. Skončil tak s nedostatečným počtem 48 tisíc legitimních podpisů.

Celkem 13 podnětů dostal Nejvyšší správní soud v reakci na registraci prezidentských kandidátů na ministerstvu vnitra. Ve středu 7. Prosince už odmítl stížnost Pavla Zítka nebo Romana Hladíka. Nejsložitější podněty byly od podnikatelů Karla Diviše a Karla Janečka a záležitost prezidentky České asociace povinných Denisy Rohanové.

Nejvyššího správního soudu (NSS) nakonec rozhodl, že voleb se zúčastní i podnikatel Karel Diviš. Mezi devíti uchazeči o Hrad nahradí prezidentku České asociace povinných Denisu Rohanovou, které soud naopak neuznal podpisy bývalých členů Sněmovny. Zamítl také stížnost podnikatele Karla Janečka. Neúspěšní adepti se obrátí na Ústavní soud.

Ministerstvo vnitra neregistrovalo Diviše kvůli chybějícím podpisům občanů. Jako platných mu započítalo 49 884 z 63 210. NSS však dodatečně některé z mylně vyřazených schválil. Díky nim požadovaných 50 tisíc těsně překročil. Soudce Radan Malík rozhodnutí odůvodnil v úterý 13. prosince elementárními chybami při kontrole, počítačový program často špatně rozpoznal text. „Spravedlnost zvítězila, ukázalo se, že ještě rozhodují nezávislé soudy, ale systém kontroly podpisů je nastaven špatně," uvedl pro ČT24 Diviš.

Naopak Rohanová kandidovat nebude. Sice získala nutných dvacet podpisů, jenže od členů předchozí Sněmovny, kteří dnes už poslanci nejsou. „Ústava a zákon předpokládá, že vyžadovaní poslanci pro nominaci jsou ti aktuálně ve funkci. Ministerstvo o kandidátní listině vůbec nemělo rozhodovat, natož aby ji zaregistrovalo," vysvětlil předseda volebního senátu Tomáš Langášek. Záporné stanovisko dostal i Janeček. Soud dodatečně přijal několik stovek podpisů, k překročení požadované hranice mu jich přesto 80 chybělo.

Soudci se vyjádřili i k systému shromažďování podpisů. Podle nich je čas uvažovat o jeho změně, protože při přezkumu objevili i další problémy. Se změnou souhlasí ministr vnitra Vít Rakušan (STAN) nebo politologové Petr Just a Josef Mlejnek.

Podle prosincového průzkumu společnosti Median by první kolo prezidentských voleb vyhrála Danuše Nerudová s 28 %. Vůbec poprvé tak v šetření předstihla dosavadního favorita Andreje Babiše, který by postoupil do druhého kola s 26,5 %. Třetí by skončil Petr Pavel s 23,5 %.

„Děkuji za neskutečnou podporu, je to pro mě obrovský závazek," reagovala Nerudová v pátek 9. prosince na Twitteru. Někdejší rektorka Mendelovy univerzity si proti předchozímu šetření polepšila o 13 procentních bodů a zaznamenala největší posun od oznámení kandidatury. A výzkum jí předpovídá vítězství i v druhém kole. Preference čerpá Nerudová zejména mezi lidmi ve věku 25 a 34 let, absolventy vysokých škol a studenty.

Zbylí kandidáti se nyní pohybují pod šesti procenty, těsně pod nimi se nacházeji senátoři Pavel Fischer a Marek Hilšer s šéfem odborů Josefem Středulou.

Poslanci schválili rozpočet se schodkem 295 miliard korun

Sněmovna ve středu 30. listopadu odhlasovala státní rozpočet na příští rok. Ministerstvo financí v něm počítá se schodkem 295 miliard korun, letošní deficit je více než o sto miliard vyšší. Rozpočet podpořili poslanci vládní koalice, opoziční zákonodárci z hnutí ANO a SPD byli proti.

Návrh počítá s příjmy okolo jednoho bilionu a 928 miliard korun, což je proti letošnímu roku o 250 miliard více. Mezi nové zdroje patří odvody od výrobců elektřiny a daň z mimořádných zisků, která se týká velkých společností v energetickém a petrochemickém průmyslu. Významný podíl má také daň z přidané hodnoty, kterou ovlivňuje vysoká inflace, jež v Česku v říjnu dosáhla 15,1 %.

Výdaje státu mají v roce 2023 dosáhnout podruhé v historii více než dvou bilionů korun, letos činí asi 1,93 bilionu. Za priority vláda označila podporu obyvatel v souvislosti s vysokou inflací a energetickou krizí. Velký podíl na rekordních výdajích mají také dopady ruské agrese na Ukrajině. „Není to, co bychom si jako členové vlády

v ideálních časech přáli, ale je to realistický rozpočet, který nám umožní vyrovnat se s krizemi, kterým čelíme, a v tomto smyslu je vrcholně odpovědný," řekl premiér Petr Fiala (ODS) na začátku jednání.

Z původních pozměňovacích návrhů v celkovém objemu 119 miliard korun nakonec zákonodárci schválili jen přesun dvou miliard, z nichž 1,1 miliardy půjde do školství na platy asistentů pedagogů.

Opozice, která své změny neprosadila, návrh ostře kritizuje. Šéfce poslanců hnutí ANO a bývalé ministryni financí Aleně Schillerové vadí zejména vysoký schodek a nedostatečná pomoc lidem a firmám s cenami energií. „Sliby, jak bude vláda rozpočtově odpovědná, jak bude snižovat dluh, jak bude digitalizovat, snižovat počty úředníků, se po roce od zvolení pětikoalice rozplynuly jako pára nad hrncem. Rozpočet pro rok 2023 je toho jednoznačným příkladem," řekla České televizi. Také hnutí SPD kritizuje vysoké zadlužování. „Je to hazard s budoucností," varoval pro ČT jeho šéf Tomio Okamura. Vládě dále vytkl pomoc Ukrajině na úkor českých občanů.

Prezident republiky Miloš Zeman státní rozpočet podepsal 14. prosince. Senátoři se zákonem o státním rozpočtu nezabývají.

Ze Slovenska

Slovenská vláda končí, pravděpodobně budou předčasné volby

Na Slovensku se vyhrotila politická situace. Bývalá koaliční strana Svoboda a Solidarita podala návrh na vyslovení nedůvěry vládě premiéra Eduarda Hegera (OLaNO). Už před tím se parlament neúspěšně pokusil odvolat ministra vnitra Romana Mikulce (OLaNO). A Úřad pro veřejné zakázky uvedl, že jeho resort porušil zákon.

Poslanci Národní rady odhlasovali nedůvěru současné vládě ve čtvrtek 15. Prosince. Prezidentka Zuzana Čaputová ji den nato odvolala a dočasně ji pověřila vykonáváním funkce v omezeném rozsahu. Šéfové některých opozičních stran se přiklánějí k předčasným volbám, které by se mohly uskutečnit v létě příštího roku. Ve hře jsou i nová dohoda a rekonstrukce kabinetu či úřednická vláda.

Pro odvolání vlády bylo ve 150členné sněmovně zapotřebí 76 zákonodárců, návrh jich podpořilo 78, proti se vyslovilo 20, zástupci hnutí Obyčejní lidé a nezávislé osobnosti opustili sál. „Vláda se nerozpadla, vládu odvolal parlament," reagoval premiér Heger. Ještě ráno s představiteli bývalé koaliční strany Svoboda a Solidarita (SaS), kteří nedůvěru iniciovali, jednal a podle svých slov jim poskytl férovou nabídku. „Kdyby ji využili, tak by to se Slovenskem mysleli vážně," reagoval podle SME.sk.

Vláda nyní bude dočasně fungovat s omezenými pravomocemi. Nejpravděpodobnějším řešením se zdají předčasné volby, které podpořily opoziční Hlas-SD a Směr-SD, podle aktuálního průzkumu s 20 %, respektive 16 % nejsilnější strany. Proti se postavil předseda strany SaS, který avizoval, že by znamenaly návrat bývalého předsedy vlády Roberta Fica. „Klíčovou roli sehraje prezidentka, která má naši důvěru," dodal podle ČTK Sulík.

Ekonomika

Elektronická evidence tržeb skončí, poslanci návrh koalice schválili na mimořádné schůzi

Elektronická evidence tržeb (EET), kterou zavedl v roce 2016 tehdejší ministr financí Andrej Babiš (ANO), nejspíš už od příštího roku nebude v provozu. Pro její zrušení hlasovalo na mimořádné schůzi 25. listopadu 92 z 142 přítomných poslanců. Návrh ještě musí odsouhlasit Senát a prezident.

Zánik systému EET kromě koalice podpořilo i hnutí SPD. Proti byli naopak zástupci ANO, kteří ani neprosadili, aby evidence byla dobrovolná. „Ideologie zvítězila nad zdravým selským rozumem, poctivostí, zájmy podnikatelů a příjmy nás všech," konstatovala předsedkyně jeho klubu Alena Schillerová (ANO). „Tento krok je pro šedou ekonomiku jako živá voda."

Podle ministra financí Zbyňka Stanjury (ODS) představuje evidence zbytečnou zátěž pro podnikatele i pro stát, a cílem je tedy především ušetřit peníze. Zdůraznil také, že systém vůči podnikajícím vytvořil preventivní nedůvěru a ti se cítili jako „sprostí podezřelí". Podle mnoha odborníků navíc nelze s jistotou určit přínosy EET.

Fungování evidence se zastavilo na jaře 2020 při pandemii covidu -19 a pro podnikatele byla spíše dobrovolná. Pokud by návrh o úplném konci neprošel, od ledna by se opět vrátila do provozu v širším pojetí.

Kurzovní lístek 21. 12. 2022 (střed)

EUR, 1 24,215
Kanada, 1 16,729
USA, 1 22,766

Každý desátý Čech se rizikově zadlužuje, ale situace se zlepšuje

S půjčkou má zkušenost tři čtvrtě Čechů, z nichž desetina se zadlužuje rizikově. Nejhůře v průzkumu České bankovní asociace a agentury Ipsos dopadli mladí lidé. Celkově však lidé i přes nastupující krizi splácejí závazky velmi dobře.

Nejčastěji si Češi v minulosti půjčovali na auto a rekonstrukci bytu. Více než polovina uvedla, že si úvěr vzala v bance, loni to přitom pouze bylo 41 % a v roce 2020 dokonce jen necelá třetina. „Je to dobrá zpráva, protože u bankovních úvěrů je míra rizika velmi nízká," uvedl Filip Hanzlík, hlavní právník a náměstek výkonné ředitelky ČBA. Mírné zlepšení zaznamenal i index rizikového zadlužení, který se z loňských 11 % snížil o jeden bod. Negativní vývoj však do budoucna nelze podle Hanzlíka vyloučit. Až čtvrtina lidí uvádí, že mají strach, zda budou své závazky schopni splácet.

Češi jsou v současné situaci mnohem opatrnější a více zvažují na co si půjčit. Například dvě třetiny respondentů by si nevzaly úvěr na dovolenou a na zážitky. Méně je to u mladých lidí do 34 let. Ti dopadli v průzkumu nejhůře, až 15 % z nich se zadlužuje rizikově.

Neopatrní jsou lidé v případě nebankovních půjček. Pouze čtvrtina dotazovaných si u splátkových společností ověřila jejich licenci v ČNB, v roce 2021 to přitom byl každý třetí. Situace je ještě horší, co se týká půjček přímo u prodejců. Zde si licenci ověřovala pouze necelá pětina lidí, zatímco ještě před rokem to bylo 62 %. „Je to rizikové a zbytečné. Ověřit si licenci je otázka pěti minut," poznamenal Hanzlík.

Kultura

Vynálezce střídavého proudu na Výstavišti. Praha hostila expozici o Nikolu Teslovi

Bezdrátový přenos informací, výroba elektrické energie či neonové zářivky, za tím vším stál srbský konstruktér a vynálezce Nikola Tesla. O životě génia, který odešel ze světa v chudobě a bez uznání, vypráví putovní expozice bělehradského muzea, která se do neděle 11. prosince konala na pražském Výstavišti v Holešovicích. Návštěvníci si mohli prohlédnout funkční modely vynálezů jako například indukční motor či transformátor a několik osobních předmětů.

„Nikola Tesla byl geniálním vynálezcem se vším všudy: neuvěřitelně tvořivý s bezbřehou fantazií, neovladatelný, výstřední showman, který neplatí účty, vejtaha, snílek a vizionář a ke konci života dost podivín," řekl pro server Carolina odborný garant výstavy Michael Šebek, profesor kybernetiky na Elektrotechnické fakultě ČVUT.

Tesla sice většinu nápadů, které mohou návštěvníci v expozici zhlédnout, realizoval ve Spojených státech, výstava se ovšem věnuje i jeho krátkému pobytu v Praze, kde navštěvoval přednášky na Karlově univerzitě.

Bělehrad otevřel muzeum Nikoly Tesly v roce 1955 poté, co shromáždilo značnou část z vynálezcovy pozůstalosti. Ta především obsahuje Teslův osobní archiv, knihovnu a sbírku technických, uměleckých a pamětních předmětů. Právě některé z nich nechalo muzeum do Prahy převézt.

Výstava ukázala objevy, které radikálně proměnily Teslovu současnost a na nichž stojí mnohé technologie dodnes. „Jiné Teslovy nápady předběhly dobu, takže je tehdy nikdo nechtěl. Například dálkově ovládaná torpéda začalo námořnictvo používat až za dvacet let a dálkově ovládané lodě – dnes jim říkáme drony – vlastně až nedávno," informoval Šebek z Katedry řídicí techniky.

Začala nejrozsáhlejší rekonstrukce Staroměstské mostecké věže

Pražská Staroměstská mostecká věž se dočká první kompletní renovace. Potrvá několik let a bude stát stovky milionů. Opravit je zapotřebí kameny, které věž tvoří, střešní krytina, elektrické rozvody i zdobné prvky. Plány představila 23. listopadu společnost Prague City Tourism (PCT), jež se věnuje kultivaci pamětihodností. Spolupracovat bude s Národním památkovým ústavem, Magistrátem hlavního města Prahy a znalci napříč obory.

Věž pochází ze čtrnáctého století. Pískovec se jako hlavní stavební materiál těžil na různých místech, liší se také stářím a tvrdostí, což je příčinou opadů. Opravám bude předcházet pečlivý výzkum spolu s analýzou jednotlivých kvádrů. Určí míru nutného zásahu, případně které kameny je nutné vyměnit celé.

„Z původní střechy bude možné zachovat maximálně polovinu," předpokládá kurátor pražských věží Karel Kučera. Hlavní problém krytiny představují rezavé hřebíky.

Restaurátoři se zaměří také na pískovce uvnitř objektu, které poničili neohleduplní turisté rytím a nápisy. „I když máme instalované kamery, většinou se nepodaří pachatele chytit před poškozením povrchu. Výtvory na stěnách pak inspirují další návštěvníky. Odstranit je není jednoduché," uvedl Kučera.

Památka zůstane co nejdéle přístupná veřejnosti. „Po celou dobu projekčních prací ji chceme nechat otevřenou. Budeme se o to snažit i během rekonstrukce, naší prioritou je bezpečnost," řekl Petr Kotalík, vedoucí správy objektů.

Druhá z bran Karlova mostu je mladší, tvoří ji tvrdší materiál. Rekonstrukci Malostranské věže tak společnost zatím neplánuje.

Český lev slaví 30 let. Uchází se o něj 129 filmů, nejvíc v historii

Od začátku prosince až do 16. ledna mají akademici čas, aby určili, kdo si odnese jubilejní sošky lva. Česká filmová a televizní akademie (ČFTA) bude už potřicáté udílet ceny za nejlepší domácí počiny. Slavnostní večer se uskuteční 4. března ve Dvořákově síni pražského Rudolfina a sledovat jej bude možné v přímém přenosu České televize.

Počet titulů, které se letos objevily v kinech, byl nadprůměrný. Tento nárůst způsobila hlavně covidová pauza, kdy se premiéry odkládaly, a tvůrci čekali, až se uvolní opatření. „Akademici z letošní produkce hodnotí celkem 129 snímků i televizních děl, které byly v premiéře uvedeny v letošním roce, a hlasují o udělení cen ve 21 statutárních kategoriích," uvádí výkonná ředitelka Tereza Rychnovská na webu ČFTA.

Klání o lvy se zúčastní jako každoročně různé žánry. Například komedie Vyšehrad: Fylm v hlavní roli s Jakubem Štáfkem, která podle ČTK v prvním pololetí roku nalákala do kin nejvíce lidí. Mezi favority patří i historický příběh Petra Václava II Boemo, který se dokonce uchází o prestižní Oscary. Velkou šanci podle oblíbenosti u diváků mají i Banger, Jan Žižka, Princ Mamánek či Poslední závod. Ceny se budou rozdělovat také v kategoriích dokument a animovaný film.

Slavnostní večerem bude diváky provázet režisér a herec Jiří Havelka: „Těším se, ale zároveň mám respekt, protože Český lev je nevyzpytatelný tvor a sebelepší příprava nezaručuje, že půjde všechno podle plánu. A o to vlastně jde." Společně s Havelkou se o podobu večera postará i scenárista Petr Kolečko, který se podepsal také pod úspěšný seriál Most.

Stínadla se znovu vrací, nabízí vyprávění o Tleskačově dětství

Příběhy z tajemných Stínadel obohatí nová dobrodružství, která popisují dobu ještě před Rychlými šípy. Nové záhady přináší titul Tleskač, který pojednává o mládí nadaného vynálezce. 8. prosince ho ve Skautském institutu pokřtili autor David Jan Žák, ilustrátorka Renata Wilfling a Roman Šantora ze Skautské nadace Jaroslava Foglara. Kmotrem se stal představitel Jana Tleskače z filmu Záhada hlavolamu z roku 1993 Michal Škrabal.

Mladý Tleskač vyrůstá ve stínadelském sirotčinci a snaží se odhalit tajemství kovového hlavolamu ježek v kleci, který je jeho jedinou památkou na rodiče. S přáteli se snaží vypátrat, kdo byl jeho otcem a k čemu ježek slouží.

Z universa Jaroslava Foglara vyšla už další dvě nová díla: Poselství ze Stínadel a Zkáza jezerní kotliny. Oba příběhy si čtenáři oblíbili, proto jsou nyní vyprodané. A v žebříčku bestsellerů se už týden od vydání objevila i nová knížka.

Podle: https://carolina.fsv.cuni.cz/

Seznam kandidátů na prezidenta České republiky

Prezidentské volby 2023 - pořadí kandidátů podle vylosovaných čísel

1. Pavel Fischer (57) politik a bývalý diplomat, **nestraník**

KLÍČOVÉ BODY KARIÉRY

Vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy a dále se vzdělával v zahraničí.
Během prezidentství Václava Havla pracoval v jeho kanceláři.
V letech 2003–2010 byl českým velvyslancem ve Francii a Monaku.
V letech 2015–2017 byl ředitelem Ústavu empirických výzkumů STEM.
V prezidentských volbách v roce 2018 skončil třetí.
V senátních volbách v témže roce pak byl zvolen senátorem za Prahu 12.

RODINA

S manželkou Klárou má syna Benedikta a dcery Barboru a Markétu, nejstarší syn Vojtěch po dlouhé nemoci zemřel.

POSTOJE A NÁZORY

Je pro setrvání Česka v NATO a EU a podporu Ukrajiny. Souhlasil by s vybudováním americké základny v Česku.
Je pro zavedení cura v dlouhodobém horizontu. Nepodporuje manželství pro všechny ani adopce homosexuály.
Podpořil by zavedení jízdného zdarma pro studenty a seniory.

2. Jaroslav Bašta (74) politik a bývalý velvyslanec, **člen hnutí SPD**

KLÍČOVÉ BODY KARIÉRY

Vystudoval historickou archeologii na Univerzitě Karlově.
Na začátku 70. let byl odsouzen na 2,5 roku za aktivitu v Hnutí revoluční mládeže.
Do revoluce pracoval jako dělník na stavbách mostů byl disidentem a Chartu 77 podepsal mezi prvními.
Mezi lety 1996 – 2000 byl poslancem za ČSSD.
Po rezignaci na poslanecký mandát byl až do roku 2005 velvyslancem v Rusku.
V letech 2007 – 2010 byl velvyslanec na Ukrajině. V roce 2021 se stal opět poslancem za hnutí SPD.

RODINA

Více než čtyřicet let je ženatý s archeoložkou Darou. Měl nemanželského syna, který však před lety zemřel.

POSTOJE A NÁZORY

Je pro setrvání ČR v NATO, o EU míní, že se možná brzy rozpadne, čímž se otázka členství ČR vyřeší sama.
Nepodporuje embargo na ruskou ropu, posílání zbraní Ukrajině, ale je pro zapojení ČR do obnovy země.
Udělil by amnestii například za verbální trestné činy. Nepodporuje uzákonění manželství a adopcí pro stejnopohlavní páry.
Je pro, aby studenti a senioři měli jízdné zdarma. Podporuje posílení pravomocí prezidenta, s ohledem na přímou volbu.

3. Josef Středula (54) předseda ČMKOS (odborové svazy), **nestraník**

KLÍČOVÉ BODY KARIÉRY

Vystudoval Střední průmyslovou školu strojnickou v Opavě.
Pracoval ve vítkovických železárnách.
Již ve 22 letech se stal místopředsedou základní organizace odborů.
Přes dvacet let působil ve vedení Odborového svazu KOVO.
Od roku 2014 stojí v čele Českomoravské konfederace odborových svazů.

RODINA

Je potřetí ženatý a má tři děti.

POSTOJE A NÁZORY

Podporuje posílání zbraní na Ukrajinu i její vstup do EU. Souhlasil by se vznikem americké základny na území ČR.
Chce se zasadit o vstup Česka do eurozóny. Souhlasí s manželstvím homosexuálů i možností adoptovat děti.
Odmítá plošné zavedení čtyřdenního pracovního týdne. Je pro ponechání hranice odchodu důchodu v 65 letech
Souhlasí s Green dealem.

4. Petr Pavel (61) armádní generál ve výslužbě, **nestraník**

KLÍČOVÉ BODY KARIÉRY

Vojenské vzdělání získal na univerzitách v Česku i zahraničí.
V roce 1983, ve věku 22 let, vstoupil do armády.
V letech 1985–1989 byl členem KSČ.
Na misi UNPROFOR v Chorvatsku velel jednotce, která osvobodila obklíčené francouzské vojáky.
V letech 2012–2015 byl náčelníkem Generálního štábu Armády ČR.
V letech 2015–2018 byl předsedou Vojenského výboru NATO v Bruselu.
V roce 2018 odešel do výslužby.

RODINA

Je podruhé ženatý, z prvního manželství má dva syny Jana a Petra. Je dědečkem čtyř vnoučat.

POSTOJE A NÁZORY

Je pro aktivní členství v NATO a EU. Souhlasí s embargem na ruský plyn i podporou Ukrajiny. Je pro zavedení eura. Podporuje manželství pro všechny i adopce homosexuály. Souhlasí se zavedením eutanázie.

5. Tomáš Zima (56) vysokoškolský pedagog, **nestraník**

KLÍČOVÉ BODY KARIÉRY

Vystudoval všeobecné lékařství a biochemii na Univerzitě Karlově.
V letech 1986–1990 byl členem KSČ.
7 let byl děkanem 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a poté 8 let rektorem celé univerzity.
Působil v lékařských konziliích prezidentů Václava Klause i Miloše Zemana.
Během pandemie covidu-19 čelil za své výroky kritice kolegů, sám poté prodělal těžký průběh.

RODINA

Je rozvedený, z manželství má dceru Markétu a syna Jiřího, z dalšího vztahu má syna Tomáše.

POSTOJE A NÁZORY

Podporuje setrvání Česka v EU a NATO. Souhlasí s posíláním zbraní na Ukrajinu i jejím vstupem do EU.
Chce přijetí eura Českou republikou. Podporuje manželství homosexuálů bez možnosti adopce dětí. Je pro legalizaci konopí.

6. Danuše Nerudová (43) vysokoškolská profesorka a manažerka, **nestraník**

KLÍČOVÉ BODY KARIÉRY

V oboru financí získala titul profesorky, zabývá se hlavně daněmi.
V letech 2009–2014 byla proděkankou Provozně ekonomické fakulty Mendelovy univerzity.
V letech 2018–2022 byla rektorkou Mendelovy univerzity v Brně.
Byla předsedkyní Komise pro spravedlivé důchody, zřízenou za minulé vlády.
Založila iniciativu KoroNERV-20, snažící se zmenšit dopady pandemie na ekonomiku.

RODINA

S manželem Robertem mají dva syny Filipa a Daniela.

POSTOJE A NÁZORY

Chce setrvání Česka v EU a NATO. Podporuje pomoc Ukrajině, zasílání zbraní, její vstup do EU i poválečnou obnovu.
Souhlasí se zavedením eura. Chce manželství pro všechny i možnost adopce homosexuály.
Jmenovala by vládu na návrh premiéra bez výhrad. Je pro legalizaci marihuany pro osobní potřebu.

Volba prezidenta České republiky proběhne ve dnech 13. a 14. ledna 2023 a případné druhé kolo se bude konat ve dnech 27. a 28. ledna 2023.

V zahraničí jsou volby o den dříve!

7. Andrej Babiš (68) politik a podnikatel, **předseda hnutí ANO**

KLÍČOVÉ BODY KARIÉRY

Vystudoval zahraniční obchod na Vysoké škole ekonomické v Bratislavě.
V roce 1993 založil společnost Agrofert, kterou v roce 2017 v návaznosti na takzvaný lex Babiš (zákon o střetu zájmů veřejných funkcionářů) převedl do svěřenského fondu.
Od srpna 2012 je předsedou hnutí ANO.
Od října 2013 je poslancem Parlamentu České republiky.
Mezi lety 2014 a 2017 působil jako ministr financí ve vládě Bohuslava Sobotky.
Mezi lety 2017 a 2021 byl předsedou vlády.

RODINA

Z prvního manželství má dceru Adrianu a syna Andreje mladšího.
Se svou druhou manželkou Monikou má dceru Vivien a syna Frederika.

POSTOJE A NÁZORY

Dotazník redakce pro prezidentské kandidáty zatím nezodpověděl.

8. Karel Diviš (46) podnikatel v IT, **nestraník**

KLÍČOVÉ BODY KARIÉRY

Vystudoval obor matematika a management na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy a ekonomii se specializací na kapitálové trhy na Fakultě sociálních věd.
Mezi lety 1995–2016 působil jako redaktor sportovní redakce České televize.
V roce 2001 založil a dodnes šéfuje technologické firmě IDC-softwarehouse.
Zabývá se vývojem softwarů na zakázku a počítačovými službami.

RODINA

Rozvedený, z manželství má dva syny.

POSTOJE A NÁZORY

Je pro setrvání Česka v EU a NATO. Podporuje pomoc Ukrajině, posílání zbraní, její vstup do EU i poválečnou obnovu.
Chce manželství pro všechny i adopce homosexuály. Je pro legalizaci marihuany.
Nesouhlasí s Green dealem ani s ukončením těžby uhlí v roce 2033. Slíbil, že nebude mluvit sprostě a urážet lidi

9. Marek Hilšer (46) senátor a lékař, **nestraník**

KLÍČOVÉ BODY KARIÉRY

Vystudoval mezinárodní vztahy a medicínu na Univerzitě Karlově v Praze.
Od roku 2007 vyučoval a vědecky působil na 1. lékařské fakultě UK.
V letech 2011 a 2012 se účastnil lékařské mise humanitární organizace ADRA v Keni.
Upozornil na sebe v roce 2014, když polonahý protestoval na Úřadu vlády proti anexi Krymu.
V minulých prezidentských volbách se umístil 5. se ziskem 8, 83 procent hlasů.
Na podzim roku 2018 byl zvolen senátorem za Prahu 2

RODINA

S manželkou Monikou má syna Antonína a dceru Sofii.

POSTOJE A NÁZORY

Podporuje setrvání Česka v EU i NATO i tvrdší sankce proti Rusku. Souhlasil by s vybudováním americké základny v Česku.
Podporuje manželství pro všechny i adopce homosexuálů. Souhlasil by se zavedením eura. Je pro legalizaci konopí.
Chce se zasadit o platovou rovnost žen a mužů.

Podle www.idnes.cz

Na Generálním konzulátě České republiky v Chicagu možno volit
na adrese 205 North Michigan Avenue, Suite 1680, Chicago, Illinois, 60601
Hlasování proběhne ve čtvrtek 12. ledna 2023 a v pátek 13. ledna 2023 od 2PM do 9PM.
Druhé kolo ve čtvrtek 26. ledna 2023 a v pátek 27. ledna 2023 od 2PM do 9PM.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Adventní setkání v Arcibiskupském paláci v Olomouci zahájilo Rok A. C. Stojana

Na pozvání biskupa Josefa Nuzíka, administrátora olomoucké arcidiecéze, se v olomouckém Arcibiskupském paláci uskutečnilo v pondělí 12. prosince 2022 tradiční adventní setkání. Letos se neslo v duchu výročí arcibiskupů Antonína Cyrila Stojana a Josefa Karla Matochy a také kněze a generála Metoděje Kubáně.

Večerního setkání ve slavnostní dvoraně paláce se zúčastnili zástupci Senátu a Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR i vlády ČR, hejtmani, primátoři a starostové obcí, rektoři univerzit, představitelé charitativních a vzdělávacích institucí, jednatelé a majitelé ekonomických společností, a jako hlavní host pak bývalý olomoucký a současný pražský arcibiskup Jan Graubner. Všechny přítomné večerem provázel moderátor ČT Radek Erben.

Biskup Nuzík v úvodu všechny zúčastněné přivítal a pohovořil o významu adventu v duchovním životě každého člověka. Současnou dobu označil za „válečný advent", kdy je třeba ještě více směřovat zrak k Ježíši narozenému v Betlémě. Další dva vystupující se pak soustředili na výročí letošního a blížícího se roku. Letos si připomínáme 80. výročí smrti kněze olomoucké arcidiecéze a zakladatele duchovní služby v prvorepublikové československé armádě, generála P. Metoděje Kubáně, který zahynul v březnu roku 1942 v koncentračním táboře Dachau. Hlavní kaplan armády ČR P. Jaroslav Knichal proto při adventním setkání hovořil o službě vojenských kaplanů a uvedl příklad prožívání současné doby na vojenských kaplanech ukrajinské armády.

Arcibiskup Jan Graubner pak poukázal především na širokou a nejen pastorační činnost arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, taktéž vojenského kaplana a také poslance a senátora a zmínil mimo jiné kostely v Praze, které byly postaveny právě díky Stojanovi. Upozornil tak na Rok A. C. Stojana, od jehož smrti v září roku 2023 uplyne sto let a právě adventní setkání na olomouckém arcibiskupství je jedním ze zahajovacích akcí jubilea.

Vedle toho si v nadcházejícím roce budeme připomínat také 75. výročí jmenování Josefa Karla Matochy olomouckým arcibiskupem. Arcibiskup Matocha, který byl rovněž část svého působení vojenským kaplanem, byl ve zdejším paláci 11 let vězněn v naprosté izolaci od svého okolí až do své smrti roku 1961. Adventní večer se uskutečnil jako benefiční. Jeho výtěžek ve výši 600 tisíc Kč totiž podpoří činnost nadačního fondu Adiuvare, který založil arcibiskup Jan Graubner, aby se věnoval finanční podpoře studentů.

Závěr setkání patřil pěveckému sboru Stojanova gymnázia Velehrad pod vedením dirigenta Filipa Macka a poté společně vystoupili i letošní finalisté soutěže Československo má talent Opera Trio. Součástí večera byla i vernisáž fotografií z letošních Dnů lidí dobré vůle – Velehrad 2022.

Betlémské světlo dorazilo opět do Česka a skauti ho rozvezli po celé zemi

Betlémské světlo přivezli čeští skauti z Vídně 10. prosince. Moderní symbol Vánoc dorazil do Česka už po čtyřiatřicáté. 17. prosince ho pak dobrovolní skautští kurýři rozvezli vlaky po celé zemi.

Cestu z Betléma do Vídně absolvoval plamínek letecky. 10. prosince ho pak rakouští skauti předali skautským delegacím z celé Evropy ve vídeňském kostele Neuottakring při ekumenické bohoslužbě. Odsud čeští skauti dovezli Betlémské světlo do Brna a následující den je slavnostně předali biskupovi v katedrále sv. Petra a Pavla. Odtud se Betlémské světlo šířilo dál a na mnoha akcích po celé republice si lidé mohli Betlémské světlo připálit a odnést do svých domovů.

Mít doma Betlémský plamínek a nenechat ho zhasnout po dlouhé cestě znamená stát se součástí nekonečného řetězu míru a radosti. „Letos více než kdy jindy vnímáme Betlémské světlo jako poselství míru a jsme v myšlenkách se všemi lidmi, na které dopadají důsledky válečných konfliktů ať už na Ukrajině nebo kdekoliv jinde na světě," řekl hlavní koordinátor Betlémského světla Jiří Doraził.

Úplně poprvé plamínek přicestoval z Betléma v roce 1986 letadlem do rakouského Lince. K nám se Betlémské světlo dostalo hned po pádu čtyřicetileté komunistické vlády, a to do Českých Budějovic a do Prahy. V roce 1990 se s myšlenkou Betlémského světla seznámili brněnští skauti na mezinárodním setkání skautů a skautek z celého světa ve Vídni a již na podzim téhož roku začali připravovat českou verzi.

Myšlenka předávání Betlémského světla vznikla v Rakousku jako součást charitativní akce Světlo ve tmě, která pomáhala lidem se zrakovým postižením. Organizátoři sbírky hledali způsob, jak poděkovat lidem, kteří do sbírky přispěli. Nakonec pro ně začali dovážet plamínek zapálený v Betlémě. Předávání světla se odtud díky skautským organizacím rozšířilo do celého světa.

Papež František: Naše oči mají hledět na druhé, nikoli na displej mobilního telefonu

Papež František přijal v polovině prosince nejmladší členy italské Katolické akce. V promluvě, kterou jim předal, vybízí k pohybu a vycházení mezi lidi. „Ježíš se totiž obracel ke všem lidem, aniž by někoho vyřazoval", zdůrazňuje papež.

„Pán si nepřeje, abychom trávili dny uzavření do sebe," píše František v předaném textu: „A to je pro dnešního chlapce a dívku velké riziko: trávit dny před displejem mobilního telefonu. Nikoli, naše oči jsou stvořeny k tomu, aby se dívaly na druhé."

„Abychom vydávali svědectví o Ježíšově lásce, musíme se vydat do terénu, avšak nikoli jednotlivě, ale společně, jako skupina," vysvětluje dále papež: „Musíme být, jinými slo-

vy, týmem, abychom objevili sami sebe jako bratry a sestry ve světě, který má tendenci nás izolovat, rozdělovat, stavět proti sobě; který vám říká: 'myslete na sebe a nestarejte se o druhé'. Tajemství spočívá právě v péči o druhé. Tímto způsobem se staráte i o sebe. Odtud vše začíná, tedy od toho, že v druhém člověku nevidíme protivníka, ale spoluhráče, Boží dítě: to je duch, s nímž lze překonat lhostejnost," naznačil papež spolu s tím, jaké vzory je třeba následovat:

„Nejsou to bohatí a mocní, ti z obálek lesklých časopisů nebo z televize, ale malí, chudí, zapomenutí, odstrčení, ti, o které se nikdo nestará. Přemýšlet o nich a o tom, co potřebují, a nikoli o tom, co nám chybí, je tajemstvím, jak učinit náš svět, který tolik potřebuje mír, krásnějším, spravedlivějším a mírumilovnějším. A proto spoléhám na vás, na vaši vizi budoucnosti, na vaši sílu, a především na vaši modlitbu za mír, která je mocná a dokáže velké věci!" uzavřel římský biskup.

Beatifikace brazilské laičky Isabel Cristiny Mrad Campos, novodobé Marie Goretti

V brazilském státě Minas Gerais byla 10. prosince zapsána mezi blahoslavené Isabel Cristina Mrad Campos, která zemřela násilnou smrtí z nenávisti k víře v pouhých dvaceti letech. Beatifikační slavnosti předsedal kardinál Raymundo Damasceno Assis.

Isabel Cristina Mrad Campos se narodila 29. července 1962 v městě Barbacena jako dcera José Mendese Campose a Heleny Mrad Camposové. S touhou studovat medicínu odjela v roce 1982 do Juiz de Fora (Minas Gerais), aby se připravila na studium na přípravném kurzu.

Byla to dívka jako mnoho jiných. Studovala, scházela se s přáteli, chodila na večírky, ale žila životem modlitby a snila o tom, že se stane dětskou lékařkou a bude pomáhat potřebným dětem. Byla citlivá, zejména vůči nejchudším, starým lidem a dětem, což se jistě naučila od své rodiny, která žije podle vincentinské spirituality. V té době byl jeho otec předsedou ústřední rady Barbaceny.

Počátkem září roku 1982 přišel do malého bytu, kam se Isabel nastěhovala se svým bratrem Paulem Robertem, montér, aby postavil novou skříň. Pokusil se Isabel znásilnit. Když narazil na odpor, svázal ji, dal jí roubík a roztrhal šaty. Když se stále bránila, byla nemilosrdně zabita patnácti bodnými ranami. Tento krutý zločin otřásl rodinou i všemi, kdo se o případu dozvěděli.

Mnozí svědčili o její stálé účasti na mši svaté a svátostech. Starala se o postižené, ve škole se velmi věnovala potřebám nejchudších dětí. V jejích zápisnících nikdy nechyběly věty jako: „Usmívej se, Ježíš tě má rád". Zajímavá je věta z poslední pohlednice, kterou poslala rodičům: „Doufám, že se budeme mít s každým dnem víc a víc rádi. Tak vybudujeme náš malý svět plný lásky, míru a přátelství".

Její násilná smrt byla okamžitě jednomyslně považována za skutečné mučednictví a věřící přirovnávali mladou oběť ke svaté Marii Goretti. Její hrob, který se nachází u farního kostela Panny Marie Milosrdné v Barbaceně, navštěvují věřící, kteří přicházejí i z nejvzdálenějších částí Brazílie, a mladí lidé pokládají na její hrob lístky s myšlenkami a prosbami o milost.

Kvůli způsobu její smrti a především kvůli svědectví víry během jejího života se někteří lidé chopili iniciativy a požádali o proces jejího blahořečení. Žádost byla Římem přijata a 26. ledna 2001 byl v Barbaceně zahájen proces, kdy Isabel Cristina obdržela z Vatikánu titul služebnice Boží.

Trvalo to osm let práce, včetně shromažďování svědectví a dokumentů, jakož i vyhotovování podkladů a překladu do italštiny, než byla roku 2009 zakončena diecézní fáze procesu. Její mučednictví uznal papež František dekretem v říjnu 2020.

Bude blahořečena polská rodina Ulmových, kterou nacisté vyvraždili za pomoc Židům

Papež František 18. prosince schválil nové dekrety Dikasteria pro blahořečení a svatořečení. Týkající se deseti nových blahoslavených a čtrnácti nových ctihodných.

Mezi novými blahoslavenými je celá polská rodina Ulmových s rodiči Józefem a Wiktorií, jejich šesti dětmi a sedmým v matčině lůně, kteří byli v roce 1944 zavražděni nacisty za to, že poskytli útočiště osmi Židům. Po Hitlerově rozhodnutí provést nelidské „konečné řešení" Ulmovi, vědomi si rizika a navzdory své finanční tísni, ale pohnuti přikázáním lásky a příkladem milosrdného Samaritána, půldruhého roku ukrývali židovskou rodinu, dokud 24. března 1944 do domu nevtrhli četníci a nevyvraždili ukrývané Židy i celou rodinu jejich hostitelů.

Zemřel někdejší nuncius v Česku, arcibiskup Ender

19. prosince v Římě zemřel německý arcibiskup Erwin Josef Ender, který byl v letech 2001-2003 apoštolským nunciem v České republice. Dlouholetému vatikánskému diplomatovi bylo 85 let.

Erwin J. Ender se narodil v roce 1937 ve slezském Kladsku nedaleko českých hranic, odkud musela jeho německá rodina po válce odejít. Po studiích v Německu pokračoval na Gregoriánské papežské univerzitě a v roce 1970 vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce. Do roku 1990 pracoval ve vatikánském státním sekretariátu, dlouhou dobu jako vedoucí německo jazyčného oddělení. Často doprovázel papeže Jana Pavla II. na jeho cestách.

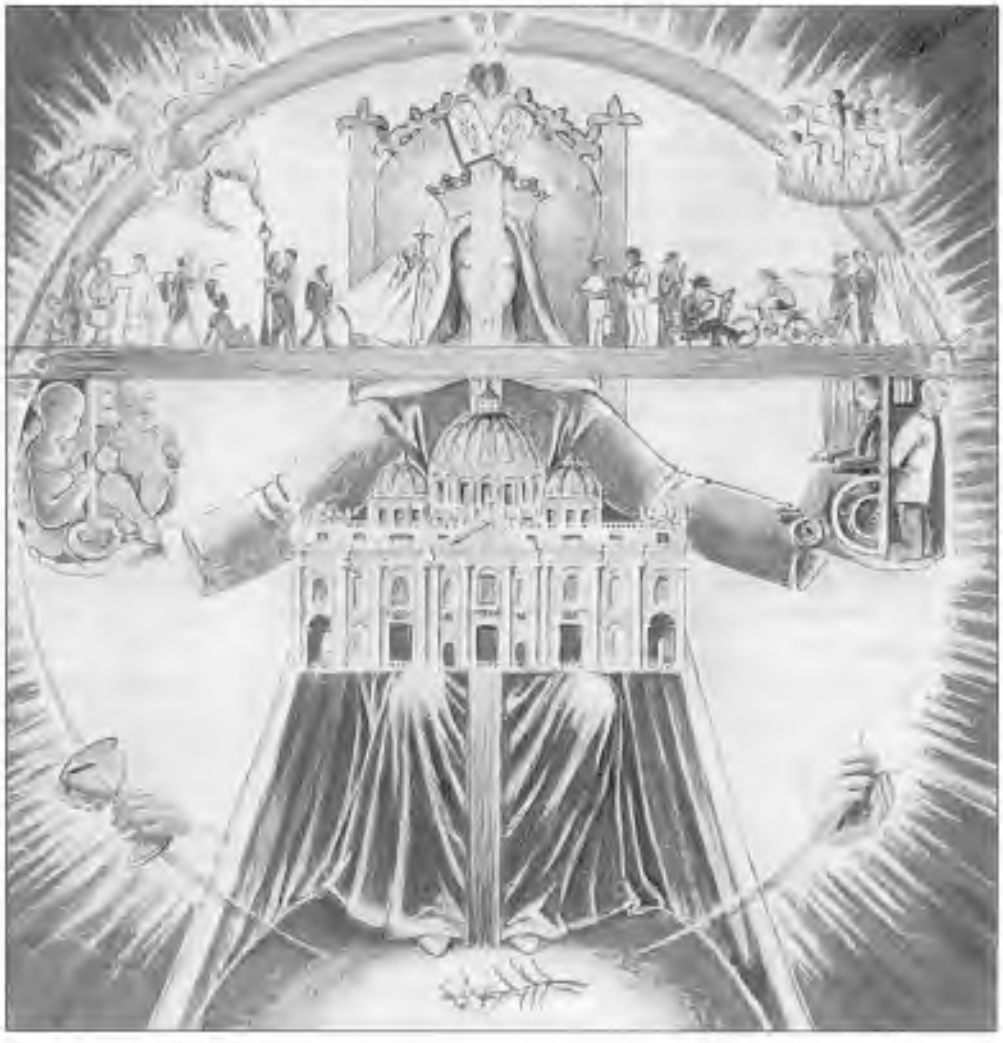
Po vysvěcení na arcibiskupa v roce 1990 Ender zastupoval Svatý stolec v Súdánu, Somálsku a Pobaltí. Do České republiky byl jmenovaný jako apoštolský nuncius v květnu 2001, kdy nahradil Giovanniho Coppu. S tehdejším ministrem zahraničí Cyrilem Svobodou podepsal smlouvu upravující vzájemné vztahy Vatikánu a České republiky, kterou však nepřijala česká Poslanecká sněmovna. Po odvolání z Prahy působil v letech 2003-2007 jako nuncius v Německu. Od svého odchodu na odpočinek žil v Římě, kde plnil různé úkoly v kurii, byl například jmenován členem Kongregace pro evangelizaci národů.

Podle: www.cirkev.cz

Neviditelný klášter

pramen síly Církve i lidstva

Může mít nějakou hodnotu utrpení člověka, dlouhodobě upoutaného na lůžko v jeho „poustevně“ mezi čtyřmi stěnami nemocničního pokoje nebo uzavřeného v „klauzuře“ jeho domova? Nebo psychicky nemocného na uzavřeném oddělení? Nebo vězně...? A co utrpení toho, kdo se sice může volně pohybovat, ale ať jde kamkoliv, je pevně „uzavřen“ ve svém utrpení? V listě svatého apoštola Pavla Kolosanům čteme slova, která naznačují odpověď: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je Církev.“ (Kol 1,24) Papež sv. Jan Pavel II. k tomu ve svém listě o křesťanském smyslu lidského utrpení dodává: „Kristus dokonal vykoupení plně až do konce, ale zároveň je neuzavřel. (...) Ano, zdá se, že k podstatě vykupujícího Kristova utrpení patří i to, že chce být neustále doplňováno.“ *(Salvifici doloris – SD 24)*

Znázornění Církve podle vize jáhna Martiala Codou

Vize

Francie, páteční večer 8. dubna 2005, den pohřbu svatého Jana Pavla II. Malá místnost přestavěná na kapličku. Martial Codou, jáhen, který slouží nemocným, dostane při adoraci Nejsvětější Svátosti vnuknutí, které se mu vynořuje v mysli v podobě obrazu, jehož hluboký význam poznává později v modlitbě.

Vidí kříž, jehož příčné břevno symbolizuje časný život a svislá část cestu do nebe, jak ji předkládá Církev. Na příčném břevnu je obrovský dav lidí, kteří se kloní k dobru i zlu. Nebyli by schopni udržet duchovní rovnováhu a spadli by do propasti, kdyby příčné horizontální břevno, na kterém balancují, nebylo podpíráno dvěma pilíři a kopulí baziliky svatého Petra. Ta v této vizi symbolizuje Církev, Kristovu snoubenku a rozdavatelku jeho milostí. Levý pilíř, který podpírá břevno pozemského života, jsou dnešní mučedníci – včetně malých dětí zabitých při umělých potratech. Pravý pilíř tvoří nemocní, postižení a vězni – trpící. Oba pilíře jsou v rukou Marie, královny vesmíru, pomocnice nejslabších a odmítnutých, která všem vyprošuje spásu.

Tato vnitřní vize Martiala Codou, tento obraz, se stal základem „Neviditelného kláštera Jana Pavla II.“

Nese jméno toho, který o utrpení nejen psal a meditoval...

Dnešní svět se utrpení velmi bojí. Možná i ty se ho bojíš. Dílo Neviditelný klášter Jana Pavla II. znovu před očima dnešního světa objevuje hluboký a pozitivní smysl utrpení pro člověka i společnost.

To, že dílo nese jméno Jana Pavla II., není náhoda. Svatý Jan Pavel II., papež, který o utrpení nejen rozjímal, ale měl s ním sám, především v závěru svého pozemského života, velmi intenzivní zkušenost, říká: „Vykupitel trpěl místo člověka a pro člověka. A každý člověk má svým způsobem účast na vykoupení. Každý je také povolán k účasti na utrpení, jímž jsou vykoupeny všechny lidské strasti.“ (sv. Jan Pavel II., *Salvifici doloris – SD 19*).

Obrovskou hodnotu však nemá utrpení samo o sobě. Jeho hodnota plyne z radostné zvěsti evangelia: „Kristus uskutečnil vykoupení svým utrpením, a tím zároveň pozvedl i lidskou bolest do roviny vykoupení. Proto každý člověk může svým utrpením mít účast na Kristově výkupném utrpení.“ (SD 19) Je to možné, protože „Kristus dokonal vykoupení plně

až do konce, ale zároveň je neuzavřel. Ve vykupitelském utrpení, jímž byl svět vykoupen, se Kristus od začátku otevřel a stále otevírá každému lidskému utrpení. Ano, zdá se, že k podstatě vykupujícího Kristova utrpení patří i to, že chce být neustále doplňováno." *(SD 24)*

Je to možné? Ano, je!

Pořád se ptáš, jak je něco takového možné? Jak může být tvé utrpení spojeno s Kristovým? Pak i tebe se ptá svatý Pavel, jako se ptal křesťanů v Korintě: „Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými?" (1 Kor 6,15)

Právě pro toto naše tajuplné (mystické) spojení s Kristem je možné to, co říká sv. Jan Pavel II. a co by jinak mohlo znít zcela neuvěřitelně: „Pokud člověk kdekoli na světě a v kterékoli dějinné době má účast na Kristově utrpení, doplňuje svým způsobem ono utrpení, jímž Kristus dokonal vykoupení světa." (SD 24) Že nejde o nějakou nepodloženou hypotézu, svědčí i slova Písma svatého. Svatý Pavel píše: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je Církev." (Kol 1,24) Právě z těchto slov Písma svatého sv. Jan Pavel II. ve svém listě Salvifici doloris, pojednávajícím o křesťanském smyslu lidského utrpení, vychází. Také ty z nich můžeš vyjít, abys možná již nyní, možná někdy v budoucnu, až to bude potřebné rozeznal, jakou hodnotu může mít i tvé utrpení...

Živé hostie

Členy „neviditelného kláštera" jsou lidé tělesně nebo morálně trpící, nemocní, izolovaní a světem odmítnutí. Všichni přijímají Kristovo pozvání, on ve svém velikém milosrdenství zatoužil, aby spolupracovali spolu s ním na spáse světa. Jsou uzavřeni v klauzuře svých čtyř stěn, nemocnic, pečovatelských domů a vězeňských cel či jen ve svém utrpení... Svým zasvěcením jsou spojeni se všemi lidmi, kteří vedou mnišský život v mnoha řádech na celém světě, ale především žijí ve společenství s Kristem Obětí a ve společenství s Pannou Marií. Když se zcela odevzdávají Pánu Ježíši a přijímají a obětují mu své modlitby i utrpení, stávají se „živými hostiemi". „Slouží ve svých čtyřech stěnách jakoby neustávající mši svatou. Místo, kde žijí, jejich pokoj, se tak stává Golgotou, kde Kristus obnovuje svou oběť skrze jejich utrpení." (Martial Codou)

Pravda ve světě polopravd

Dnešní svět si velmi potřebuje připomenout tuto pravdu: Ti, kteří se světu zdají být neproduktivní a bezcenní, podpírají jeho existenci! Všichni nejslabší, postižení, trpící, v pokročilém věku, ale také vězni mají zvláštní důstojnost, neboť byli vyzváni, aby se spojili s Kristovým utrpením a aby přinesli dar svého života za druhé...

Tuto pravdu ustavičně ve svém učení hlásal a definitivně svědectvím svého života potvrdil sv. Jan Pavel II.

Vyzval svět, že je nepřípustné, když odstrkává starší lidi na okraj, nebo je přímo odmítá. Připomínal hodnotu jejich přítomnosti... A také jejich nezastupitelnou roli v tom, že předávají mladším generacím naději a lásku *(srov. Evangelium vitae 94)*.

Člověka na invalidním vozíku potřebuje lidstvo stejně jako inženýra, který staví mosty... Svatý Jan Pavel II. napsal: „Volání Pána se obrací ke všem a ke každému zvlášť: i nemocní jsou povoláni jako dělníci na jeho vinici. Břemeno, které oslabuje tělo a bere vnitřní klid, jim nebrání pracovat na vinici. Naopak, je pro ně výzvou, aby žili své lidské a křesťanské povolání a účastnili se novým, ještě cennějším způsobem na růstu království Božího." *(Christifideles laici 53)*

Právě k tomu chce dílo Neviditelný klášter Jana Pavla II. povzbudit.

Marcela a požehnané utrpení

Neviditelný klášter pomáhá trpícím vidět, že doba, kterou prožívají, je dobou obrovské milosti a Božího požehnání díky tomu, že obětují své utrpení na konkrétní úmysl. Mnozí z nich nalezli smysl i radost svého života. Tak tomu bylo v i případě osmdesátišestileté Marcely, která se jako první odevzdala Kristu v Neviditelném klášteře Jana Pavla II. Marcela prožívala hluboké zklamání. V mládí pracovala jako lékařka, žila intenzivním duchovním životem a starala se o staré lidi. Nyní se cítila naprosto neužitečná, sama a opuštěná. Modlila se jenom za to, aby rychle umřela.

Když ji navštívil jáhen Martial Codou, měla už svého života dost. Celou dobu návštěvy proplakala. Nevěděl, co jí má říct. Doporučil jí, aby spojovala své utrpení s Kristovým utrpením, aby byla „živou hostií". Při následujícím setkání zářila radostí a řekla jáhnovi: „Konečně to chápu. Nebudu už plakat ani prosit Boha, aby mě vzal z tohoto světa. Jsem šťastná, že jsem zde a v takovém stavu. Jako lékařka jsem obětovala celý život, abych léčila těla nemocných lidí, ale dnes díky své slabosti se mohu stát lékařem lidských duší. Budu to dělat v jednotě s ukřižovaným Pánem zde, v tomto pokoji, kde zůstanu do konce života."

Vězni

Pravý pilíř „neviditelného kláštera" tvoří kromě trpících lidí, nemocných a postižených také vězni. Doba omezené svobody pro ně může být také dobou milosti, setkáním s Kristem, s Bohem bohatým na milosrdenství, který na ně čeká jako Otec na marnotratného syna. Svatý Jan Pavel II. ve své promluvě k vězňům v Lyonu vyzýval všechny uvězněné, aby překročili stav beznaděje a obětovali svá trápení: „Hleďte na Ukřižovaného, jenž byl odsouzen pro naši spásu, přestože nespáchal žádné zlo. Dívejte se na jeho lásku a trpělivost, buďte plodní v plnosti jeho vzkříšení. Předejte mu své zkušenosti, příliš těžké pro vás samotné. Obětujte je za své bližní."

Pán vězně obdařuje velkou důvěrou a dává jim příležitost, aby přijetím svého poslání mohli nahradit hříchy své i druhých lidí.

Oběť dětí

Druhý konec břevna pozemského života z Martialova vidění je podpírán levým pilířem „neviditelného kláštera". Jsou jím i malí mučedníci, děti zemřelé v raném dětství: děti, které zemřely v mateřském lůně, a děti, které se staly oběťmi potratů. Jsou to malí klíčníci, otevírající srdce svých rodičů Boží lásce. Nejednou vyprošují obrácení ostatním. Tak tomu bylo mimo jiné v případě jáhna Martiala, k jehož obrácení došlo nedlouho po velkém rodinném dramatu po smrti jeho bratrance, který zemřel ihned po narození.

Své místo v díle „neviditelného kláštera" mají i rodiče, kteří trpí ztrátou dítěte, a také lidé zranění špatným rozhodnutím namířeným proti životu. I oni mohou prostřednictvím přímluvy Církve zapojit svou bolest do dynamiky spásy.

Připravila Malgorzata Radomska
(podle knihy Martiala Codou „Neviditelný klášter Jana Pavla II.")
Převzato z časopisu Milujte se 57/2021

Vroucí vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 12. ledna 2023 připomeneme patnácté výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a bratr, pan

Josef Borýsek

Narodil se 5. září 1942 v Horním Němčí na Moravě.
Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.
V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.
Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajanskému životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.
Od roku 1993 byl prezidentem
Ústředny moravských spolků.
Dne 12. ledna 2008 ve věku 65 let
podlehl nenadálé těžké nemoci.
Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou za něho i
jeho zemřelou matku Marii Borýskovu
budeme obětovat
v neděli 8. ledna 2023 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Věra Borýsková, manželka
syn John Borýsek s manželkou Valerií
a vnuk William Joseph
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Bolestná vzpomínka

Letošního 17. ledna tomu bude deset let, kdy nás navždy opustila naše milovaná manželka, maminka a babička, paní

Marie Peroutka

Narodila se 12. února 1936 v obci Pitín u Uh.Hradiště.
V Brně vystudovala průmyslovou školu stavební a pracovala
v projekčním ústavu, kde poznala svého manžela Miloše.
V roce 1957 uzavřeli sňatek a r. 1965 se jim narodil syn Pavel.
V létě 1968 se kvůli invazi sovětských vojsk do Československa
nevrátili z dovolené ve Vídni, ale odjeli do Chicaga a
zde pak úspěšně pracovala v projekčních ústavech.
V posledních létech statečně bojovala se zákeřnou nemocí,
v níž ji posilovala hluboká víra v Boha - podlehla jí 17. ledna 2013.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat
v kostele České misie v neděli 15. ledna v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si spolu s námi na ni vzpomenete v modlitbě.

Miloš Peroutka, manžel
Pavel Peroutka, syn s rodinou

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance Since 1879
5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127
(216) 341-0444

Šťastný nový rok 2023
Vám praje
Tatraship

Medzinárodná preprava

S našou neobmedzenou prepravnou kapacitou ponúkame všetky druhy námornej nákladnej dopravy a súvisiace služby.

- Zasielaní malých balíkov letecky a loďou.
- Objemné náklady, kontajnery na sťahovanie.
- Preprava motorových vozidiel a ďalšie služby.

Adresa
7250 W 90th Street
Bridgeview, IL 60455
Illinois, USA

Telefon: **708 576 8834**

Email: **info@tatraship.com**

Viac informácií na: **www.tatraship.com**

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2023?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1. třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.

Veľa zdravia a šťastia v novom roku 2023 Vám želá

www.Dr.Simkovic.com
Northwest Dental Center
Doctor of Dental Surgery
Oleg M. Simkovic

Implant Surgery, General Dentistry, & Oral Care
Mluvíme česky a slovensky
32 let praxe

740 Northwest Highway
Fox River Grove, IL 60021
Ph (847) 639-9300
Nwdental@att.net

Ústředna Moravských Spolků

Vás srdečně zve na

ČESKO-SLOVENSKÝ PLES

v Crystal Grand Banquets
12416 S. Archer Ave. Lemont, IL

v sobotu 28. ledna 2023
6:30 PM – 1:00 AM
Dar za osobu $ 100,-
Open bar – večeře

Hraje živě
Horňácká cimbálová muzika
Marka Potěšila
a populární DJ Tony

Vstupenky online na:
PLES2023EVENTBRITE.COM
nebo RSVP poštou do 5. ledna 2023

Srdečne Vás zveme na

ZIMNÉ RADOVÁNKY

Alpine Banquet House,
11141 W Roosevelt Rd, Westchester, IL 60154
v sobotu 14. januára 2023
od :30 PM do polnoci
RSVP Miro 630-670-6770

TEŠÍME SA NA VÁS
Perfektná hudba, tanečný parket,
family style dinner, open bar
$70,- na osobu

Česká misie Vás zve na

ODPOLEDNE S CIMBÁLOVOU MUZIKOU

v Klubu České misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513
v neděli 29. ledna 2023
od 12.00 v poledne oběd
od 1.30 odpoledne program
K poslechu, zpěvu i tanci hraje
populární melodie a lidové písně
Horňácká cimbálová muzika
Marka Potěšila

Bude připraveno hojné občerstvení.
Vstupné dobrovolné
Informace Mons. Dušan Hladík
Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 – 1050

Česká misie Vás zve na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 18. února 2022
v 8:00 PM
v Klubu České misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513
K tanci a poslechu hraje

DJ TONY

Přehlídka masek
Bohaté občerstvení a hojnost nápojů
Jídla české kuchyně
a výborné domácí pečivo

Vstupné dobrovolné
Informace Mons. Dušan Hladík
Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 – 1050

Vize církve budoucnosti či dnešní realita?

Josef Ratzinger, pozdější papež Benedikt XVI., jako profesor dogmatik v Řezně, mluvil o Vánocích v roce 1969 v jednom německém rozhlase na námět „Jak bude vypadat církev v roce 2000?" Dnes jsme již v roce 2023. Zamysleme se nad tím, co tehdy Ratzinger „prorokoval," a jaká je realita současné církve u nás a ve světě. Budoucí papež tehdy ve své vizi pověděl:

„Budoucnost církve může a bude i dnes vycházet ze síly těch lidí, kteří mají hluboké kořeny a kteří žijí z ryzí plnosti své víry. Nebude vycházet z těch, kteří jen píší recepty. Nebude vycházet z těch, kteří se jen přizpůsobují okamžiku. Nebude vycházet z těch, kteří jen kritizují druhé a sami sebe považují za měřítko neomylnosti. Nebude však také vycházet z těch, kteří jdou pohodlnější cestou. Kteří se vyhýbají utrpení víry a považují za falešné a překonané, za tyranii a zákonictví všechno, co po člověku něco žádá, co mu působí bolest, nutí ho, aby sám sebe vydal všanc.

Řekněme to pozitivně: Budoucnost církve budou i tentokráte tak jako vždycky, tvořit svatí. Tedy lidé, kteří vidí víc než jiní jen proto, že jejich život zahrnuje rozsáhlejší prostory. Nezištnosti, která člověka osvobozuje, se dosáhne trpělivostí z denního malého odříkání sobě samému. V tom denním utrpení, které dá člověku teprve zakusit, jak často jej spoutává jeho vlastní já, v tom denním utrpení a jen v něm se člověk stane krok za krokem otevřenějším. Vidí jen tolik, kolik zažil a protrpěl. Jestliže si dnes nemůžeme pořádně uvědomit Boha, pak jen proto, že se nám usnadnilo, abychom se vyhnuli sami sobě, abychom utekli před hlubinou své vlastní existence do otupělosti nějakého pohodlí. Tak je nám otevřeno to, co je v nás nejhlubšího. Je-li pravda, že člověk vidí jedině srdcem, jak jsou pak všichni slepí! Co tohle všechno znamená pro odpověď na naši otázku? Říká nám to, že velká slova těch, kteří nám předpovídají církev bez Boha a bez víry, jsou planým povídáním.

Nepotřebujeme církev, která slaví v politických „modlitbách" kult akce. Taková církev je zhola zbytečná a proto zajde sama od sebe. Zůstane jen církev Ježíše Krista. Církev věřící v Boha, který se stal člověkem a slibuje nám život za hranicí smrti. Proto kněze, který je jen sociálním funkcionářem, může dobře nahradit psychoterapeut nebo jiný odborník. Ale kněze, který není žádný odborník, který se sám nevylučuje ze hry zatímco poskytuje úřední porady, který se od Boha dává k disposici člověku, který je tu pro něj v jeho smutku, radosti, naději a úzkosti, takového kněze bude zapotřebí i nadále.

Jděme však o kousek dál. Z dnešní krize vyjde církev i tentokrát s mnohými ztrátami. Bude malá a namnoze bude muset začínat znova. Nenaplní se mnohá ze staveb, které budovala v dobách konjunktury. S počtem svých stoupenců ztratí i mnohé ze svých společenských privilegií. Daleko více než dosud bude dobrovolným společenstvím, vstoupit do něho se dá jedině vlastním rozhodnutím. Jako malé společenství bude po svých členech daleko více požadovat iniciativu. Budou jí jistě známé i nové formy úřadu a osvědčení křesťané budou vysvěceni na kněze, aniž opustili svá povolání. V mnohých malých obcích, či v souvisejících sociálních skupinách bude se normální duchovní správa vykonávat jen tímto způsobem. Vedle toho bude ovšem kněz z povolání nepostradatelný tak, jako dosud.

Ale při všech těchto změnách, které lze tušit, bude církev nacházet znovu a se vší rozhodností svou podstatu v tom, co vždy bylo jejím středem: Ve víře v trojjediného Boha, v Ježíše Krista, Syna božího, který se stal člověkem, v pomoc Ducha svatého, která potrvá až do konce. Najde své vlastní centrum ve víře a v modlitbě, a svátosti znovu pro ni budou bohoslužbou a ne jen problémem liturgické formy.

Bude to církev zvnitřnělá, ale bude se jí žít těžce. Neboť proces krystalizace a projasnění ji připraví o mnohé dobré síly. Bude chudou, stane se církví malých. Tento proces bude o to těžší, že bude třeba zlikvidovat jak sektářskou omezenost, tak mnohomluvnou svévoli. Lze předvídat, že to všechno bude vyžadovat čas. Bude to proces zdlouhavý a namáhavý, tak jako nesmírně dlouhá byla cesta od falešného progresismu v předvečer francouzské revoluce, kdy i biskupové považovali za časové zavtipkovat si nad dogmaty, nebo dokonce naznačit, že s existencí boží to není tak zvlášť jisté. Cesta, která končí až v obnově 19. století. Ale po zkoušce tohoto tříbení bude z této zvnitřnělé a zjednodušené církve proudit velká síla. Lidé ve světě veskrze naplánovaném budou totiž nevýslovně osamoceni. Až Bůh zcela zmizí z jejich obzoru, zjistí, jak jsou dokonale chudí, příšerně chudí. A pak se objeví ono malé společenství věřících jako cosi zcela nového, jako naději, která je jejich věcí, jako odpověď na stálou a skrytou otázku. Považuji za jisté, že církev má před sebou velmi těžké časy. Její vlastní krize dnes teprve začala a musíme ještě počítat se značnými otřesy. Ale jsem si také jist tím, co zůstane na konci této krize: nikoli církev politického kultu, ale církev víry. Nikdy už asi nebude silou ovládající společnost, jakou byla ještě donedávna. Ale znovu rozkvete a člověk v ní uvidí svůj domov, který mu dá život a naději přes hranici smrti."

* * *

Dnes tuto Ratzingerovu vizi budoucnosti církve zažíváme na vlastní kůži z každodenní zkušenosti.

Podle:
Profesor Ratzinger o církvi budoucnosti
www.getsemany.cz

Legenda o svaté Ludmile

Příběh pro děti, rodiče a i prarodiče

Ptáte se proč zrovna svatá Ludmila?

Vždycky jsem chtěl psát o něčem hezkém. O něčem co by nám Čechům připomnělo, kdo jsme. Odkud jsme přišli a kam kráčíme. Něco, co by povzbudilo naši národní hrdost a k tomu ještě pohladilo srdce a okouzlilo duši.

O svých dávných dějinách mohou slovanské národy číst ve starých knihách svým vlastním jazykem. Jsou napsány jazykem, kterým mluvila, zpívala a oslavovala křesťanského Boha i sv. Ludmila. A tímto jazykem se modlili i Slované v okolních zemích.

Ve Velislavově Bibli je však sv. Ludmile věnován pouze jeden obraz a to bez jakéhokoliv popisu. Stále jakoby zůstávala ve stínu „Legendy o sv. Václavu". Přitom je život sv. Ludmily nerozlučně spjat s příchodem křesťanství, slovanské liturgie a slovanského písemnictví do českých zemí.

Sv. Ludmila je první kněžnou v českých dějinách, kterou známe jménem. Jako pramáti dynastie přemyslovských knížat a králů utvářela křesťanskou podobu českého státu. Dožila se požehnaného věku 61 let, který byl v té době dopřán jen vyvoleným. Přežila své syny. Více než polovinu svého života, 32 let, byla vdovou. Vychovala své vnuky Václava i Boleslava, aby se stali mocnými vládci jako jejich děd Bořivoj, velká láska jejího života.

Abych odstranil tuto historickou nespravedlnost či přehlížení, předkládám tuto knihu, která příběh života sv. Ludmily přibližuje čtenářům. Je to nevšední příběh o silné ženě, o „Železné lady" našich dějin.

V roce 2021 uplynulo 1100 let od její mučednické smrti. Kniha, kterou budete číst, má oslavit její památku.

Frank Nekovář

Ludmila – Strom života

Sv. Ludmila je první kněžnou z rodu Přemyslovců, kterou známe jménem. Stala se první slovanskou světicí. Žádná jiná žena z národů slovanských nedosáhla tak velkého významu, který přetrval věky až do dnešních dnů.

Kníže ***Bořivoj*** i jeho žena ***sv. Ludmila*** byli pokřtěni věrozvěstem Metodějem. Oba podporovali rozšíření slovanské křesťanské liturgie do Čech. Kníže postavil kostel Panny Marie na Pražském hradě.

Spytihněv, následník na knížecím stolci, vymanil české země z područí Velké Moravy. Ostroh nad brodem přes Vltavu nechal obehnat ochranným valem a vystavět knížecí palác, základ Pražského hradu. Praha se stala centrem rodícího se českého státu. Skonal bezdětný.

Vratislav, jeho bratr a otec sv. Václava i Boleslava, založil baziliku sv. Jiří na Pražském hradě, kde je i pohřben. Zemřel mlád v boji proti nepřátelům Čech. Knížectví v době nezletilosti sv. Václava spravovala jeho matka Drahomíra. Výchovu budoucího knížete svěřili stařešinové rodu sv. Ludmile. Po jejím zavraždění, osnovaném Drahomírou, se ujala výchovy sv. Václava vražedkyně sama.

Sv. Václav byl kníže velmi zbožný a vzdělaný. Byl zabit bez potomků svým bratrem Boleslavem, který se pak ale ukázal jako schopný panovník. ***Boleslav*** svého činu bratrovraždy hluboce litoval. Po převezení ostatků sv. Václava z Boleslavi do Prahy uložil Boleslav knězi Pavlovi, aby doplnil popis života sv. Ludmily o příběh jejího vnuka sv. Václava.

Kristián, mladší syn Boleslava, sepsal později latinsky legendu o sv. Václavu a sv. Ludmile, ze které hlavně tato kniha čerpá. Kristián věděl víc, než se soudí. Měl přístup k dokumentům popisujícím události té doby jejím očitým svědkem Pavlem.

Doubravka, dcera Boleslava, se provdala za prvního historicky doloženého polského knížete Měška I., zakladatele polského státu. Přiměla jej k přijetí křesťanství. Přivedla si s sebou do Polska skupinu křesťanských kněží a duchovních. Manželství Doubravky a Měška upevnilo

Kristián dokončil svou kroniku v Praze v Břevnovském klášteře

česko-polské přátelství, které vydrželo až do kněžniny smrti. Jejich syn Boleslav Chrabrý, první polský král, ovládl později nakrátko i české země.

Pavel Kaich

Po křtu Bořivojově poslal s ním Velkomoravský kníže Svatopluk do Čech mladého kněze Pavla, znalého slovanského jazyka i latinského písma, aby pomohl nově pokřtěnému knížeti vykonávat jeho křesťanské povinnosti.

Kněz Pavel, benediktýn, později osobní zpovědník a důvěrník kněžny Ludmily, se v době zavraždění kněžny r. 921 pohyboval v její těsné blízkosti.

Příběh o životě sv. Ludmily a šíření křesťanství v Čechách začal psát latinsky po svém útěku z Čech, po zavraždění své ochránkyně, v klášteře sv. Jimrama v Řezně. Všechny starć kroniky vycházejí z tohoto dokumentu, kde události té doby popisuje jejich očitý svědek.

Pavel organizoval v r. 925 na příkaz nového knížete Václava vyzvednutí a převoz ostatků sv. Ludmily z Tetína do Prahy a doplnil její příběh o zázraky, které se udály na Tetíně po její mučednické smrti. Pavel také sloužil r.935 mši za zavražděného knížete Václava v Boleslavi v přítomnosti jeho truchlící matky Drahomíry.

Kníže Boleslav svěřil knězi Pavlovi pohřební obřady nad Václavovým tělem při převezení jeho ostatků z Boleslavi r. 938 do chrámu sv. Víta na Pražském hradě.

Po převezení ostatků požádal kníže Boleslav kněze Pavla, očitého svědka obou událostí, snad z lítosti nad svým činem, o doplnění Ludmilské legendy o životní příběh sv. Václava a jeho družiny. Aby potomci a všichni věřící nezapomněli na Václavovy skutky milosrdenství, na život zasvěcený víře a na zázraky, jež se udály za jeho života i po jeho smrti.

Ke sklonku života se Pavel odebral znovu do kláštera sv. Jimrama v Řezně. Dožil se tam velmi vysokého věku.

Kristiánova kronika

Po ranní modlitbě přicházel starý mnich Pavel do klášterní cely zvané scriptorium. V třesoucí ruce nesl kouřící kahánek. Ztěžka se posadil ke hrubému stolu a upravil svíce ve stojanech.

Na stole kalamář a několik husích brků. Vedle leží kupa již popsaných pergamenů.

U psacího stojanu stojí mladý novic Kristián, syn Boleslavův. Na šikmé psací desce leží rozepsaný arch.

Pavel ukazuje na stoh již popsaných pergamenů a třaslavým hlasem vysvětluje:

„Tady je sepsán běh života sv. Ludmily a události její vlády. My máme přidat to, co se událo za života sv. Václava. Oči mi už tolik neslouží, ale má paměť je čilá. Tvoje ruka zapíše mé myšlenky pro ty, co přijdou po nás, jak tvůj otec Boleslav přikázal."

Latinsky psaný spis byl přenesen do Čech a přeložen do staroslovanského jazyka a uložen v kamenném chrámu Panny Marie na Pražském hradě. Překlad byl sepsán Hlaholicí a slovanští kněží po vyhnání z Čech jej odnesli s sebou k Ochridskému jezeru. Tam po něm dosud nikdo nepátral.

Kristián věděl, že musi doplnit Pavlovo vyprávění o sv. Ludmile a dopsat pravdivé svědectví a životě svého strýce Václava, který se už krátce po své mučednické smrti stal uctívaným.

Svoji kroniku dokončil v Praze v Břevnovském klášteře v době už naprosté převahy latinského obřadu. Kristiánova kronika popisuje nástup slovanského křesťanství na Moravě i v Čechách s množstvím detailů, které mohl znát jen přímý účastník událostí. Převážně z této kroniky čerpá i tato kniha.

Legendu o svaté Ludmile vytištěnou na pergamenu, vázanou v pravé kůži se zlatou ražbou filigránu na obalu a uloženou v bohatě zdobené dřevěné etuji předal Svatému otci Františkovi 28. září 2022 v Římě, Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Protože tuto knihu by si měl přečíst každý a neměla by chybět v žádné domácnosti, budeme ji se svolením autora publikovat na pokračování v Hlasech národa. Kdo by chtěl originál s barevnými obrázky, může si knihu objednat na www.lipaslovanska.cz

Plukovník duchovní vojenské služby Mons. Karel Zháněl

Plukovník duchovní vojenské služby Mons. Karel Zháněl
(* 1. 10. 1892 ve Vranově u Brna, † 2. 1. 1975 v Brně)

Pro nás, kdo jsme mezi 19. a 21. rokem svého života prošli povinnou základní vojenskou službou v Československé lidové armádě, je aktivní služba kněží v armádě neobvyklou zvláštností. Přitom v Rakousku-Uhersku a v prvorepublikovém i druhorepublikovém Československu byla taková instituce samozřejmostí. Předpokladem přijetí kněze do služby v armádě bylo jeho dobré tělesné a duševní zdraví. Očekávala se také jeho ochota a schopnosti snášet nepohodlí a strasti vojáka, který slouží v časech míru i války v armádě. Ne každý kněz je toho schopen.

Pozdější římsko-katolický kněz a plukovník duchovní služby Mons. Karel Zháněl se narodil v malé moravské obci Vranov u Brna. Ta je známá jako oblíbené a hojně navštěvované mariánské poutní místo. Jeho otcem byl pan Karel Zháněl, který jako učitel obecné školy působil v Brně-Židenicích a ve Vranově u Brna. Ten pak v závěru svého života, až do roku 1942, zastával funkci řídícího učitele obecné a měšťanské školy v Brně-Komíně. Matkou Karla Zháněla mladšího byla paní Marie Zhánělová, rozená Kodarová. Jejich syn, Karel Zháněl mladší, měl 4 sourozence: Stanislava, Jana, Rudolfa a Josefa. On sám přišel na svět v pořadí jako čtvrtý. Rodiče všem pěti synům umožnili získat úplné středoškolské a vysokoškolské vzdělání.

Základní, tehdy ještě obecnou školu navštěvoval Karel Zháněl mladší od roku 1898 ve Vranově u Brna. V roce 1904 zahájil svoje středoškolská studia na „Vyšším českém gymnáziu" v Brně. Tam dne 10. 7. 1912 maturoval. Téhož roku 1912 byl přijat ke studiu teologie v „Biskupského alumnátu" v Brně. Už v průběhu bohosloveckých studií byl dne 8. 3. 1913 odveden do c. a k. armády na „Doplňovacím okresním velitelství v Brně". Jako náhradní záložník byl přidělen do řadového pěšího pluku č. 8 se sídlem v Brně.

Teologická studia Karel Zháněl zakončil úspěšně dne 5. 7. 1916 s prospěchem „velmi dobrým". Téhož dne přijal kněžské svěcení. Ve dnech 1. 9. 1916 až 31. 12. 1916 byl kooperátorem v obci Prosiměřice u Znojma. Od 1. 1. 1917 do 26. 12. 1917 působil jako kaplan ve Znojmě. Poté byl odvolán do vojenské služby. Nejprve byl dne 1. 11. 1917 jmenován do hodnosti „polní kurát v záloze". Potom byl dne 26. 12. 1917 prezentován u polního superiorátu ve Vídni a zařazen do činné vojenské služby. Tam působil až do 26. 8. 1918, kdy byl přemístěn k vídeňskému polnímu vikariátu do oddělením úmrtních matrik. O měsíc později, dne 26. 9. 1918, byl vyslán na ruskou frontu a přidělen k brigádní sanitní koloně č. 192, tehdy působící na Ukrajině. U této sanitní kolony pracoval až do konce 1. světové války. Tehdy došlo v Rakousku-Uhersku ke státnímu převratu.

Po návratu do vlasti se vrátil zpět do civilní duchovní správy a na své původní místo ve Znojmě. Tam působil od 1. 4. 1919 do 30. 9. 1919 jako kaplan. Poté byl ustanoven dómským kaplanem v brněnské katedrále, kde působil od 1. 10. 1919. Kromě toho vyučoval náboženství na brněnských školách. V letech 1919–1924 byl také konzistorním archivářem.

Dne 3. 11. 1922 složil před zkušební komisí biskupské konsistoře v Brně farářskou a katechetskou zkoušku s prospěchem dobrým. Ale už dne 22. 11. 1919 byl ve své hodnosti „polní kurát" přijat do stavu čsl. armády jako záložník. Dne 2. 8. 1922 byl zapsán do pěšího pluku č. 24, který sídlil ve Znojmě. Službu civilního, diecézního kněze ukončil ke dni 31. 12. 1924. Poté vstoupil do řad čsl. armády jako důstojník z povolání.

Dne 1. 1. 1925 byl Karel Zháněl v hodnosti „kurát I. třídy z povolání" přijat do činné vojenské služby duchovního správce k pěšímu pluku č. 14. ve slovenském Prešově. Tato hodnost mu byla již následujícího roku 1926 přejmenována na hodnost „kapitán duchovní" (písemně doloženo roku 1930). V roce 1931 obdržel, od velitele Zemského vojenského velitelství v Košicích pochvalné uznání za velmi pečlivé, svědomité a vzorné udržování válečných hrobů v Prešově a za jejich vkusnou a trvalou úpravu. V průběhu své vojenské duchovní služby byl na všech svých působištích vysoce hodnocen jak po stránce odborné, tak i po stránce lidské.

V Prešově zůstal do 15. 9. 1933. Poté byl přeložen do města Rožňava jako duchovní správce pěšího pluku č. 16. Tam byl povýšen do hodnosti „štábní kapitán duchovní". Další postup pro něho znamenal 15. 11. 1934, kdy byl jako duchovní správce přemístěn ke 2. čsl. horské brigádě se sídlem ve Spišské Nové Vsi. Na tomto místě však dlouho nezůstal. Již 15. 1. 1935 zamířil do země Podkarpatská Rus, kde v Užhorodu nastoupil téměř na dobu 1 roku jako duchovní správce ke 12. divizi čsl. armády. Ve městě Užhorod byl povýšen do hodnosti „major duchovní".

Dne 30. 11. 1936 se vrátil zpět do českých zemí a nastoupil k 8. divizi čsl. armády se sídlem v moravských Hranicích v okrese Přerov. Opět jako římsko-katolický duchovní. Po těchto změnách působiště a s mnoha získanými zkušenostmi byl Karel Zháněl ke dni 1. 9. 1938 převelen do Prahy. Nastoupil k I./6. oddělení „Ministerstva národní obrany" jako matriční referent. V této funkci setrval až do smutného konce Československé republiky - do německé okupace zbytku Československa v březnu roku 1939.

Po likvidaci čsl. armády v roce 1939 byl přidělen vojenskému spisovému úřadu jako přednosta oddělení válečných hrobů. Velmi záhy po atentátu na říšského protektora a šéfa RSHA Reinharda Heydricha byl dne 1. 6. 1942 Karel Zháněl zatčen Gestapem. Do 7. 7. 1942 byl vězněn na Pankráci v cele č. 21. Poté byl převezen do Malé pevnosti v Terezíně. Odtud ho dne 19. 7. 1942 vrátili zpět do pankrácké věznice, kde byl uvězněn v cele č. 278. Dne 21. 5. 1943 byl převezen do koncentračního tábora Dachau.

Důvodem zatčení a uvěznění Karla Zháněla bylo jeho „dělání zmatkové propagandy" – svým známým rozdával fotografii svého nadřízeného, nedávno zemřelého brigádního generála duchovní služby Metoděje Kubáně. Ten byl zatčen a brzy nato umučen v koncentračním táboře v Dachau za to, že se postaral o záchranu majetku čsl. vojenské správy. Tehdy nechal převézt nedávno zakoupené vojenské polní kaple z budovy někdejšího Ministerstva národní obrany do skladiště arcibiskupského paláce v Praze.

Na jaře roku 1945 byl Karel Zháněl osvobozen z útrap nacistického tábora v Dachau. Do své vlasti se však vrátil teprve až dne 23. 5. 1945. Po osvobození koncentračního tábora československí vězni vytvořili „Národní výbor" v Dachau. Ten pověřil Karla Zháněla, aby pořídil opisy úmrtních záznamů všech zemřelých a umučených v tomto koncentračním táboře.

Po návratu do Prahy byl Karel Zháněl v čsl. armádě reaktivován. Dne 1. 6. 1945 nastoupil v hodnosti „major duchovní služby" k Ministerstvu vnitra jako správce válečných hrobů. Ale již po jednom měsíci působení změnil své působiště, když byl ke dni 1. 7. 1945 převelen do Vojenského historického ústavu v Praze jako správce vojenských matrik. Z tohoto čistě úředního místa se dne 1. 6. 1946 vrátil zpět mezi aktivní vojáky jako přednosta duchovní služby na velitelství Vojenské oblasti č. 1 se sídlem v Praze. Tam byl povýšen do hodnosti „podplukovník duchovní služby" s účinností od 28. 10. 1938. Krátce nato byl povýšen do hodnosti „plukovník duchovní služby" s účinností ode dne 28. 10. 1942.

Krátce po únoru 1948 byl Karel Zháněl obžalován ze „zneužití služebni moci". Ve dnech 28. 5. 1948 až 4. 6. 1948 byl ve vazbě z příkazu neblaze proslulého komunistického vojenského prokurátora JUDr. Karla Vaše. Karel Zháněl byl obviněn, že koncem dubna a začátkem května roku 1948 „bezdůvodně znemožnil, aby pplk. duchovní služby Josef Kozák vykonával své služební povinnosti ve Vojenské nemocnici v Praze a sám svémocně převzal tuto činnost". Podle obžaloby „se chtěl, proti předpisům, tajně zkontaktovat se zadrženým a vyšetřovaným majorem duchovní služby Robertem Bednaříkem, zmařit jeho vyšetřování a takto poškodit čsl. stát na právu vykonávat spravedlnost".

Při výslechu Karel Zháněl svoji vinu razantně popřel. Uvedl, že ve dnech 25. dubna, 2. května a 9. května roku 1948 zastupoval ve výkonu duchovní služby ve Vojenské nemocnici v Praze svého podřízeného Josefa Kozáka. V těch dnech skutečně hovořil s Robertem Bednaříkem, avšak pouze o bohoslužebných úkonech, protože Robert Bednařík mu ministroval při mších. Dále vypověděl, že se s Robertem Bednaříkem již dlouhou dobu znali a že bohoslužby ve Vojenské nemocnici převzal proto, že mezi Josefem Kozákem a Robertem Bednaříkem panoval již delší dobu napjatý vztah. K převzetí bohoslužeb měl Karel Zháněl plné právo. Jednak proto, že byl farářem toho místa, a také proto, že byl vojenským nadřízeným Josefa Kozáka.

Tyto skutečnosti v průběhu vyšetřování potvrdili i předvolaní svědci, mezi nimiž byl i přednosta duchovní služby generál duchovní služby Jaroslav Janák. Vojenský soud dne 25. 6. 1948 rozhodl o zamítnutí obžaloby podané na Karla Zháněla v plném rozsahu. Ve služebních spisech však byl označen za nepřítele lidově demokratického zřízení. Bylo mu vyčítáno, že za války poslouchal londýnský rozhlas, že se těšil na novou válku a že schvaloval emigraci našich občanů do ciziny. I po svém odchodu z armády byl sledován příslušníky státní bezpečnosti.

Ke dni 1. 12. 1948 byla Karlu Zháněloví udělena dovolená s plným platem až do přeložení do výslužby, k němuž došlo ke dni 1. 2. 1949. V té době pobýval na adrese Praha-Břevnov, Boleslavova č. 1419. Ode dne 2. 8. 1949 mu bylo podle zákona č. 255/1946 Sb. do jeho důchodu započtena také doba od 1. 6. 1942 do 5. 5. 1945 jako čsl. politickému vězni. Tím mu bylo zvýšeno služné jeho penze.

Dne 10. 1. 1951 se Karel Zháněl přestěhoval z Prahy do Libice nad Cidlinou č. 247, tedy do okresu Poděbrady. I zde byl sledován příslušníky „Okresního oddělení státní bezpečnosti v Poděbradech". V Libici navázal velmi přátelský vztah s místním farářem Otcem Václavem Donátem, se kterým rovněž sloužil bohoslužby. V roce 1952 byl Karel Zháněl jmenován čestným konsistorním radou.

Roku 1972 oslavil svoje 80. narozeniny v posledním působišti svého otce, řídícího učitele Karla Zháněla, v Brně-Komíně. Za svůj bohatý, činorodý a velmi úspěšný život poděkoval Pánu Bohu v místním farním kostele sv. Vavřince. V tomtéž kostele se dne 1. 7. 1973 zúčastnil primiční mše svaté, kterou sloužil novokněz Jiří Mikulášek, komínský rodák. Připomeňme si, že účast na takovéto akci tehdy vyžadovala velkou dávku statečnosti, neboť rok 1973 byl už pátým rokem Sovětským svazem nařízené a Gustávem Husákem a členy KSČ prováděné „normalizace" poměrů v Československu. Otec Jiří Mikulášek byl po několika letech duchovní služby na několika působištích v brněnské diecézi dne 15. 8. 1992 jmenován generálním vikářem brněnské diecéze (v této funkci působil nepřetržitě v letech 1992–2019).

Skupinová fotografie odvážných účastníků primiční mše svaté, sloužené dne 1. 7. 1973 novokněžem Jiřím Mikuláškem. Mons. Karel Zháněl stojí v popředí jako druhý zleva.

Dne 1. 12. 1973 byl Mons. Karel Zháněl jmenován nesídelním kanovníkem „Kolegiální kapituly na pražském Vyšehradě". Zemřel dne 2. 1. 1975 v Brně. Pohřben je na Ústředním hřbitově v Brně, Vídeňská ulice č. 96, skupina č. 15, hrob č. 65–66.

Podle hodnocení nadřízených byl Karel Zháněl ustálené povahy, obětavý, svědomitý, samostatný a iniciativní. Byl to člověk s příkladným smyslem pro povinnost a odpovědnost. Jeho vynikající tělesnou zdatnost nenarušily ani roky strávené ve vězení a v koncentračním táboře. Karel Zháněl ovládal dokonale slovem i písmem německý jazyk. Za svou službu obdržel „Pamětní odznak Čsl. dobrovolce z let 1918–1919", „Československou medaili Vítězství" a „Dobrovolecký pamětní odznak 1938". Dne 20. 4. 1946 byl vyznamenán „Československým válečným křížem 1939" a vojenskou medailí „Za zásluhy" II. stupně.

S využitím internetu a disertační práce
J. I. Laňky: „Vojenská duchovní služba..."
připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Dobré skutky - legitimace katolického křesťana

V čase předvánočním mimo jiné sháníme dárky pro své blízké, charitativní organizace posílají složenky s prosbou o příspěvky. Podobně na Tři krále se konají sbírky prostřednictvím koledníků na dobročinné účely. To všechno jsou dobré skutky.

Pán ve své nauce, kterou přinesl na svět a již Katolická církev předává z generace na generaci, klade dobré skutky na první místo ve spolupráci s Boží milostí při úsilí o spásu. Nejvýstižněji o tom svědčí Kristova slova v evangeliu sv. Matouše 25,31-46: „...lačněl jsem, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi píti...". Toto je dokonce přímo podmínkou spásy, neboť ti, kdo hladovému, žíznivému atd. nepomohou, „půjdou do věčného trápení...," jak Spasitel jasně říká. „Víra bez skutků je mrtvá," píše sv. Jakub ve své epištole, která je celá věnovaná právě nezbytnosti dobrých skutků ke spáse. Církev na tridentském koncilu proto jasně odsoudila jako blud nauku Martina Luthera, že dobré skutky nejsou vůbec pro nebe zapotřebí.

I dějiny Katolické církve jsou z velké části dějinami skutků lásky k bližnímu, které u některých světců dosáhly vysokého stupně hrdinství (sv. Karel Boromejský, sv. Damian Deveuster, sv. Maxmilián Kolbe aj.). Církev vždycky vybízela a vybízí věřící k horlivosti v konání dobrých skutků. Katechismus je vypočítává. Jedná se o skutky tělesného a duchovního milosrdenství.

Skutky tělesného a duchovního milosrdenství

Ty první jmenuje sám Pán Ježíš v uvedené 25. kapitole u sv. Matouše. Máme dle jeho slov sytit hladové, napájet žíznivé, odívat nahé, přijímat pohostinsky do domu pocestné, navštěvovat nemocné a vězně. K těmto šesti skutkům tělesného milosrdenství přidala Církev, obdařená neomylností Ducha Svatého, ještě sedmý: pohřbívat zemřelé.

Takto vypočtené skutky lásky k bližnímu neztratily vůbec nic na aktuálnosti ani v současné moderní době, jen vnější forma se u některých změnila v důsledku vývoje společnosti. S hladovými, žíznivými a nahými se již běžně na ulici nepotkáváme, nicméně to neznamená, že mezi námi nežijí lidé trpící materiálním nedostatkem, jimž můžeme nabídnout svoji pomoc. Ani sociálně nejspravedlivější společenské zřízení není schopno eliminovat tyto případy, tím spíše potom ne totalitní diktatury. Pokud někdo s nostalgií vzpomíná na komunistickou éru, kdy údajně lidé v materiální nouzi neexistovali, tak žije ve lži, jak by řekl velký ruský spisovatel Alexander Solženicyn (srvn. jeho známou přednášku na Harvardu). Jako pamětník, jenž prožil většinu svého života právě za minulého režimu, musím konstatovat pravý opak: existovali – a bylo jich nemálo – jenom se o nich nesmělo publikovat. Spasitel řekl: „...chudé máte vždycky mezi sebou..." (Jan 12, 1–11) – a jeho slova nemohou klamat. Jestli někteří ideologové a politici občanům namlouvají, že jsou schopni materiální nouzi beze zbytku vymýtit, tak je to projev pýchy. Pravdu má a vždycky bude mít Božský Spasitel, který jasně konstatoval, že se to lidem nepodaří.

Jako neaktuální se jeví též dobrý skutek návštěvy vězňů. Do věznice nikoho jenom tak nepustí. Delikventům, kteří si odpykali svůj trest, však nutno nabídnout pomoc a ujistit je navzdory tomu, co spáchali, svojí důvěrou v jejich nápravu, což je především záležitostí jejich rodin a blízkých, v tom dnes spočívá tento dobrý skutek podle Ježíše.

Katolický katechismus vypočítává ale též 7 skutků duchovního milosrdenství, které klade na stejnou úroveň s těmi tělesného milosrdenství. Jsou to: poučovat nevědomé, radit pochybujícím, napomínat hříšníky, těšit zarmoucené, trpělivě snášet příkoří, odpouštět urážky a křivdy, modlit se za živé i zemřelé. Věnovat svůj čas debatě s člověkem mimo Církev, který poctivě hledá pravdu a chce se něco dozvědět o katolické nauce, má hodnotu dobrého skutku na stejné úrovni jako finanční dar někomu v nouzi, ne-li ještě větší, neboť v tom prvním případě se jedná o pomoc pro věčný život, kdežto v tom druhém pro pozemský. Modlitba za živou nebo zemřelou osobu je dobrým skutkem podobně jako návštěva těžce nemocného.

Velmi často skutky tělesného a duchovního milosrdenství splývají. Když zajdu za nemocným, tak jej zajisté také potěším laskavým slovem plným soucitu a pokusím se posílit jeho důvěru v Boha. Tím nenaplňuji pouze podstatu skutku tělesného milosrdenství (navštěvovat nemocné), ale i duchovního (těšit zarmoucené).

Dnešní zmaterializovaný svět ještě tak nějak uznává (i když ve zkarikované formě) hodnotu skutků tělesného milosrdenství. Katolík ale ví, že skutky duchovního milosrdenství jsou rovněž dobrými skutky a vytvářejí zásluhy pro nebe právě tak jako ty první.

Zmaterializované karikatury dobrých skutků

Luther ve své heretické nauce odmítl dobré skutky jako naprosto zbytečné a bez jakéhokoliv vlivu na spásu člověka. Jejich pozitivní hodnotu viděl pouze v tom, že to jsou prý jenom plody víry v Kristovu výkupnou smrt na kříži, nic víc. Tím se octl v totálním rozporu jak s Písmem sv., tak i s Tradicí.

Nicméně nedá se popřít, že záminku k útokům proti dobrým skutkům poskytla Luherovi praxe tehdejší renezanční církve. Zabydlelo se v ní falešné přesvědčení, že čím více dobrých skutků, tím jistější má člověk spásu bez ohledu na své hříchy. Pytlík se zlaťáky hozený žebrákovi měl šlechtici „zajistit" nebe, aniž by se musel vzdát svého cizoložství a podvodů. Hlavně hromadit dobré skutky jako „platidlo" do ráje, čím více jich bude, tím jistější se stane moje věčná spása.

Takové chápání dobrých skutků je ovšem zcela proti Písmu i proti nauce Církve. Jakmile do toho vnáším pohanské „do, ut des" (dám, abys dal), tak je to zásadně a vždycky špatně. A dodejme, nevytváří žádné zásluhy pro nebe.

Odpovídá to Ivanovi, hrdinovi ze známé ruské zfilmované pohádky „Mrazík". Ten byl za svoji aroganci potrestán tím, že jeho lidská hlava se změnila na medvědí. Kletby jej mohl zbavit pouze dobrý skutek. Ivan neustále křečovitě hledá, vnucuje se lidem, aby jim s něčím pomohl – ale nic, pořád je medvědem a ne člověkem, neboť nepochopil, že dobré skutky mají svou hodnotu pouze tehdy, když jsou vykonány z lásky, nikoli z počtářské kalkulace.

Jasnou orientaci ukazuje sám Spasitel v podobenství o milosrdném Samaritánovi (Luk 10, 25n). Pán ho chválí za to, že poskytl raněnému ležícímu u cesty pomoc proto, poněvadž „mu ho bylo líto". Samaritán nespekuloval, že za to něco dostane od Boha, pomohl ubožákovi pouze proto, že „mu ho bylo líto". Měl s ním soucit, což je jedním z projevů lásky.

To je podstatou katolické nauky o dobrých skutcích. Ne jejich usilovné hromadění a horlivé shánění příležitostí k nim, abych jich měl co nejvíc a mohl se jednou s nimi před Bohem vytasit a argumentovat: Podívej se, Pane, kdo jich má tolik jako já? „Vzal odplatu svou," těmito slovy evangelia nejspíš Ježíš odpoví.

Bohu nikdy nezáleží na kvantitě, nýbrž na kvalitě. Ne každý má stejné možnosti a příležitosti ke konání dobrých skutků, ostatně ne vždycky je objektivně dobrý skutek také formálně dobrým (např. když tchýně vstupuje mladým do bytu v jejich nepřítomnosti, aby jim ho uklidila, i když oni to nepotřebují a ani si to nepřejí), ale rozhodující je, s jakým vnitřním postojem dobrý skutek konám.

Bůh nekonečně člověka miluje. Tak, že pro jeho spásu šel až na kříž. Já mám být velikostí jeho lásky vyburcován, abych se Mu snažil připodobnit v jeho lásce k lidem, i když nikdy ve své lidské slabosti a ubohosti nebudu schopen milovat tak jako On. Zaujmu-li však postoj lásky natolik, že všem budu přát dobro věčné a pravá dobra pozemská, potom nemusím krkolomně shánět žádné příležitosti ke skutkům tělesného a duchovního milosrdenství. Postačí, když se např. dozvím, že někdo z mých příbuzných či známých má finanční problémy – samozřejmě mu pomohu, když můžu, lze i anonymně. Můj přítel, kolega v práci, soused nebo známý potřebuje pomoc při stavbě domu, nabídnu mu ji tedy. Nebo je nemocen – udělám si čas a půjdu ho navštívit, a to i tehdy, když je mi ten člověk nesympatický nebo mi dokonce ublížil. Jsem-li v milosti posvěcující, potom má tento můj dobrý skutek úžasnou hodnotu, a to jako vyjádření mé lásky k bližnímu, ochoty následovat Krista a plnit jeho přikázání. A když v milosti posvěcující nejsem, tak tento dobrý skutek na mne svolává pomáhající milost, abych se ze svého těžkého hříchu vyzpovídal a znovu získal život v Božím přátelství. A když nemám zrovna žádnou příležitost někomu pomoci fyzicky nebo svojí radou či slovem útěchy, mohu se modlit: za konkrétní živé nebo zemřelé osoby, nebo jen obecně za duše v očistci či za mír ve světě. U tohoto dobrého skutku, jakým je modlitba za druhé, nemusím na žádnou příležitost čekat, nabízí se mi vždycky v každý čas.

A ještě na jednu věc třeba dát pozor: neplést si ctnost a povinnost. Některé dobré skutky jsou povinností a nikoli dobrem vykonaným jaksi „nad standard". Když pečuji o těžce nemocného manželského partnera, dítě nebo staré rodiče, pak jde o povinnost a nikoli o dobrý skutek navíc. Pokud tuto povinnost zanedbám, těžce hřeším – a z toho se musím zpovídat. To platí též o situaci, kdy tento člen rodiny musí pobývat dlouhodobě v léčebném zařízení – a já si nenajdu vůbec čas, abych ho navštívil. Neposkytnout pomoc trpícímu člověku v rámci rodiny je hříchem proti 4. Božímu přikázání. Povinnost pečovat o nemocného a trpícího člena rodiny nelze proto nazvat v pravém slova smyslu dobrým skutkem. Přesto však, když pečující toto dělá s mimořádnou láskou, má zásluhu pro věčnost.

Povinností, a nikoli ctností, je též poskytnutí pomoci v nenadálé situaci, např. při autonehodě, nebo když vidím, že kolemjdoucímu se náhle udělalo „špatně". Když jedu nebo jdu nevšímavě kolem, hřeším. I tady ale platí: pokud povinnou pomoc, uloženou mi přirozeným mravním zákonem a 5. Božím přikázáním, poskytuji podobně jako milosrdný Samaritán z lásky („bylo mu ho líto"), Bůh toto určitě ohodnotí jako dobrý skutek v pravém slova smyslu.

Nicméně Pán mi přikazuje v rámci lásky k bližnímu konat dobré skutky i nad to, co je mojí povinností podle Desatera. Ne jako křečovité vyhledávání příležitostí k nim, ale jako správný postoj mé duše, plynoucí z lásky k bližnímu, z přání dobra věčného i pozemského všem lidem. Kdo odmítá takto smýšlet, hřeší, neboť právě odtud pramení opomíjení skutků bliženské lásky – a ve zpovědi je nutno toto vyznat. Hříchem není jenom to, že konáme zlo, ale i to, že nechceme konat dobro.

Pane Ježíši Kriste, Boží Synu, který ses vtělil do lůna přesvaté Panny Marie, aby ses stal člověkem a přinesl za nás rozumem nepochopitelnou oběť lásky na kalvarském kříži, prosíme Tě, dej nám svou milost, ať se snažíme alespoň trochu připodobnit Tvojí lásce. Pomoz nám zaujmout k našim lidským bratřím a sestrám postoj přející jim dobra věčná i přiměřená časná. Kéž se toto smýšlení projeví tak, že nikdy neopomeneme konat skutky tělesného a duchovního milosrdenství všude tam, kde jich bude zapotřebí. Prosíme o to Tebe, jenž v jednotě s Otcem a Duchem Svatým jsi jeden Bůh a Pán na přímluvu slavné Matky a vždy Panny Marie. Amen.

Radomír Malý
https://apologie.info/

Amerikán z Lužic (1)

Životní příběh Štěpána Příkazského

Na pokračování chceme našim čtenářům přinést životní příběh Štěpána Příkazského (1902-1993), „posledního gajdoše na Podluží," jak býval svými vrstevníky z Lužic a okolí nazýván. Narodil se 24. 12. 1902 v Lužicích u Hodonína. Ve dvacátých letech minulého století byl v obci několikrát stárkem. Jako verbíř byl pověstný zvláštní točivou cifrou. Vlastnil i krásný vysoký tenor a už jako mladík hrával na dudy, které si sám vyrobil. V roce 1929 se pohněval s děvčetem a pak odešel za moře. V Argentině se stal farmářem, pěstitelem bavlny. Oženil se s Bulharkou a měl s ní dva syny a tři dcery. Po druhé světové válce se vrátil do vlasti. Od roku 1950 do roku 1960 žil s rodinou v rodných Lužicích. Pak se vrátil zpět do Argentiny. Nakonec všichni přesídlili do Chicaga. Tam režíroval pro krajany folklorní pásma, dětem hrával loutkové divadlo, skládal písničky. Zemřel 6. 10. 1993 a je pochován ve státě Michigan v USA.

Za svého pobytu v Argentině poznal legendární cestovatelskou dvojici tvořenou Jiřím Hanzelkou (1920-2003) a Miroslavem Zikmundem (1919), kteří se později stali jeho celoživotními přáteli. Oni také byli první, kdo nevšední příběh tohoto slováckého chlapce, výborného zpěváka s fenomenální pamětí a osobitého tanečníka, zkráceně zaznamenali ve slavném cestopisu *Tam za řekou je Argentina* (1956). Ve svých vzpomínkách Štěpán Příkazský nejprve popisuje dvacet let na Podluží, dětství, mládí a jinošství prožité v Lužicích a Mikulčicích, poté nelehký život vystěhovalce na jihoamerickém kontinentě. V knize, jež končí návratem rodiny do Československa v roce 1950, tak zachycuje více než 50 let minulého století. Knihu do tisku připravil Michal Huvar a vyšla v nakladatelství Carpe diem 2013.

DOMA

Byla svatba veselá, jak na Slovácku býti má. Vdávala se Františka, dcera Poluše Buškové, vyhlášené parádnice. To se však nedalo říct o několika mírách jejích polí. Tetka Buščena nebyla totiž dobrá sedlačka, byla však penzistka c. k. tabákové továrny v Hodoníně. Měla tam odpracováno třicet pět let. Její penze dosahovala na osmnáct zlatek měsíčně. Za ten obnos se dala koupit roční jalovice. Díky tomuto penzijnímu příspěvku nebyla u Bušků bída.

Vdávala se jediná dcera, a proto se svatba musela vydařit. Svatební kapela čítala jedenáct muzikantů, hosté byli pozváni až do nejvzdálenějšího příbuzenstva. Jídla a pití byly plné stoly.

Ženich Jan Kordulík pocházel „jen" z chalupnické rodiny. Byl vyučen tesařem, a to se tetce zamlouvalo. Za staršího mládence si vyvolil Cyrila Příkazského, se kterým se v Hodoníně společně učil. Nevěsta si pozvala za starší družičku kamarádku Maryšku Hlávkovou, černookou krasavici.

Aby svatba dopadla podle očekávání, záleželo na třech osobách. Asi nejvíce na starším a už ženatém člověku, jakémsi vedoucím celého svatebního veselí. A neméně důležitými rolemi byli pověřeni starší mládenec a starší družička.

Cyril měl u hostů důvěru, kdežto mladičká, nezkušená Maryška vzbuzovala obavy, že v řečnickém umění s mládencem neobstojí. To se mělo ukázat ve chvíli, kdy si měli vzájemně pronést přípitky. Nastalo ticho jako v kostele. Oba znali svatební přípitek téměř doslova. Čekalo se, jak se družička zachová.

První začal deklamovat Cyril:

„Přestaň muziko hrát, když já budu mojí družičce připíjat!"

Družičce podával talíř a pokračoval:

„Družičko má starší, ze všech nejmilejší, připíjám tobě, také sám sobě, na zdraví tvého, na zdraví mého, líca červeného."

Maryška talíř uchopila a rázně odpověděla:

„Mládenečku starší, můj nejmilejší, za takový přípitek děkuju."

Ve svatebním říkání si vedla tak dobře, že si vysloužila pochvalu, a taky smích a žertovné poznámky hostů na adresu Cyrila. Ten uznal svoji porážku a s družičkou se udobřil. Maryšce tak zůstala na její první svatbu v roli družičky krásná vzpomínka. Jenže život nejsou jen krásné chvilky.

Neuplynuly ani dva týdny a Maryšce zemřel tatíček. Byl léta nemocný, avšak bolest snášel trpělivě.

Už cestou ze hřbitova mladá vdova Anna Hlávková přemýšlela nad tím, kdo hospodáře nahradí. Hlávkovi měli ve stáji dvě kravky, i dvě jalovičky k odchovu. Přesto si vdova umínila, že vdávat se znova nebude, aby dětem nepřivedla do domu nevlídného otčíma. Děti měla tři: dvanáctiletého Františka, čtrnáctiletou Rozárku a - Maryšku. Té se optala:

„Poslechni, Maryško, nechtěla by ses vdávat? Zakrátko ti bude osmnáct let, a to já jsem už byla vdaná."

„Já vím, mami," zapýřila se dívčina a vzpomněla si na své první vystoupení na svatbě a na svého prvního mládence.

Večer potom šel Cyril okolo. Viděl ji stát na zápraží, sebral odvahu a zeptal se, zda by nemohl přijít někdy na besedu.

„To víš, že ano. U nás bude teď bývat smutno. Dojdi nás potěšit."

Tak se stalo, že přišel jeden večer, další večer i následující večer. Zvláště Maryška ho ráda viděla. Cyril byl hezký, hovorný, proto vítaný společník. Když mu ústa zmlkla, oči prozrazovaly, že má Maryšku rád. Anna to vycítila:

„Poslechni, Maryško. U nás je potřeba opravdu hospodář. To je nad slunce jasnější. Vezměte se - a bude."

Mladí to rádi uslyšeli a podle toho se i zachovali. Zašli na faru a požádali o ohlášky, takže brzy farář oznamoval při nedělní bohoslužbě:

„Do stavu manželského vstoupit míní..."

Pro chlapce a děvčata ve vsi to bylo překvapení nesmírné, i pro některé jejich mamičky. Nejedna si totiž na toho švarného zetě dělala zálusk. Hlávková ale radost nadcházející nevěsty a ženicha přibrzdila:

„Je ještě příliš krátká doba od chvíle, kdy jsme tátu pochovali, proto musí být svatba bez muziky i bez tance, v největší tichosti."

Cyril si takovou svatbu ale nepředstavoval, nicméně jevilo se, že situace si to žádá. Smířil se s tím a po svatbě si hned stěhoval výbavu k Maryšce, už Příkazské, do domu číslo 100. Maryška pak pracovala v domácnosti a na poli, Cyril dělal tesařinu v Hodoníně.

Takto tedy povstalo šťastné manželství dvou do sebe zamilovaných lidí, z něhož jsem jako prvorozený přišel na světlo boží 24. prosince 1902.

Byl to čas Vánoc. Hvězdy se mihotaly v mrazivém tichu na jasné obloze. V domku na dolním konci dědiny se svítilo. Na mladou ženu v něm přišla těžká hodinka. Konejšila ji porodní bába Pohlová:

„To už tak musí být, Maryško. Proto asi máme děti tak rády, že je rodíme s takovou bolestí."

Bolest Maryšce skončila, až svého prvorozeného políbila. A v tu chvíli se ze síně ozvala píseň opožděné koledníce - cikánky Danielové.

„Tetičko Maryško, dejte nám něco," zazněl huhňavý její hlas.

„Pojďte dál, Danielko, na dobrou jste došla. Naše mladá hospodyň má syna!" zvala cikánku Anka Hlávková.

„Jaké to štěstí, Maryško, chlapec bude k radosti. A bude ji kolem sebe šířit na všecky lidi!"

Pochopitelně že po takovémto prorokování musela být cikánka bohatě obdarována.

O dva dny později, na svatého Štěpána, jsem byl pokřtěn ve farním kostele v Mikulčicích. Ne jinak, než jménem Štěpán. Doma mě mamička přejmenovala na Štefinka. A to jméno mi už zůstalo nadobro.

V prvním roce věku mě přepadla oboustranná kýla. Přivolaná Pohlovka doporučila operaci. V úvahu připadala pouze Vídeň, hlavní město Rakouska-Uherska. Rodičové se tedy rozhodli pro dalekou cestu. Cyril uměl nějaké to slovo německy, vymohl si v Hodoníně dovolení, aby mohl nezkušenou manželku se synkem doprovázet.

Ve Vídni bylo rodičům zatěžko rozloučit se s dítětem. Maryšce to mohlo srdce utrhnout, když synáček k ní spínal ručky. Nedalo se ale nic dělat, jen čekat na to, až byli po několika týdnech oba rodiče vyzváni, aby si pro synáčka přijeli. Operace se zdařila a primář jim lámanou češtinou připomínal, že chlapec nesmí nikdy *těžce* pracovat.

Navzdory cikáncině předpovědi mě potkalo ve třech letech malé neštěstí. Hrál jsem si na návsi s drobotinou. Byl právě polední čas. Obecní pastýř hnal obecní dobytek z pastviny. Plným cvalem běželo stádo koní. Asi tříleté hříbě mi skočilo na nohu a mezi kotníkem a kolenem mi obě kosti zlomilo.

Děcka se rozutekla, jako když do vrabců střelí. Běžela zvěstovat tetce Maříně, že jejich Štefa má zlámané nohy. Maryška k smrti vylekaná běžela na náves. Zvedla mě z prachu a honem se mnou do Hodonína, kde tetka Páračka „spravovala" vymknuté i zlámané nohy. Činila tak jako nějaký doktor.

Páračka mě posadila na nízkou stoličku a zkušeným okem zjistila, že obě kosti jsou zlomené. Pak odběhla kamsi do humna a přinesla několik kořenů meduňky. Ty rozdrtila na kašičku. Kosti vrátila do původní polohy, nožku obalila kašičkou, na ni položila několik kusů tvrdého papíru a vše to pevně převázala velkým šátkem.

Vydržel jsem ležet v postýlce asi tři dny. Pak jsem žadonil u mamičky, aby mě vynesla na dvůr do stínu staré hrušky. Tam mi bylo lépe než v dusné světnici.

Netrvalo dlouho a za několik dnů jsem se do stínu hrušně šoural už sám. Za čtyři týdny mi tetka Páračka obvaz sundala. Nožka byla sice o poznání slabší, ale po bolesti už nebylo ani památky.

Někdy kolem věku pěti let jsem se kamarádil se sousedovic Pavlíkem. Vyzval mě, že si uděláme ohníček. Na okraji dědiny byla polní trať zvaná Vinohrádky. Mezi tímto polem a dědinou byl travnatý pás, na něm byly stohy slámy. Vybrali jsme si místo mezi dvěma největšími a usadili se tam s pocitem, že tady nás žádní zvědavci nenajdou. Vůbec mě nenapadlo, že jeden z těch stohů si tady udělal náš tatíček.

Nakupili jsme hromádku suché slámy a Pavlík ji zapálil. Oheň rázem vzplanul. Rychle hořící sláma se postarala o to, že brzy vzplály i stohy. Ocitli jsme se mezi dvěma ohni. Pud sebezáchovy nám velel utíkat co nejrychleji pryč. Dědina byla v tu chvíli bohužel téměř liduprázdná. Všichni pracovali při sklizni okopanin. Kdosi ten oheň přeci jen zahlédl. Přiběhl Štěpán Koliba, trubač dobrovolných hasičů v Lužicích, a svolával hasiče z blízkých polí. Téměř všichni přibíhali bosí. Rychle si obouvali boty, připínali pás s hasičskou sekyrkou, na hlavu nasazovali helmici a rychle běželi k hasičskému skladišti. Primitivní stříkačku potom dotlačili k ohni. Velké štěstí, že nefoukal vítr. To by asi shořel jeden stoh za druhým. Takto to potkalo jen ty dva. Strážmistr Mrázek na místě vyzvídal, jestli někdo o původu požáru něco neví. Přihlásila se stařenka, že viděla dva pětileté šestileté chlapce, kteří běželi od hořících stohů, ale že je nepoznala.

Následující den obecní strážník hlásil:

„Žádají se zemědělci, aby položil každý za svoji stodolu několik otýpek slámy, aby tak bylo pomoženo naším sousedům, kteří vinou požáru přišli o veškeré stelivo."

Tatíček si pochvalovali, že sousedé byli štědří, že nový stoh je ještě větší, než byl původní. I tu jsem dostal odvahu a

přiznal se. Za čin jsem pochválen nebyl. To dá rozum. Otec mi pak dal i menší trest. Vzal však do úvahy polehčující okolnost, že mladý zločinec se kajícně přiznal.

V Lužicích byla v roce 1908 dostavěna nová škola, obecní pětitřídka. Ačkoliv jsem byl narozen v prosinci, nastoupil jsem už v září do první třídy. A taky si mě farář německé národnosti, Gotthard Frieb, vybral za ministranta. Nastalo mi časté vstávání. V létě jsem ale za to byl panem farářem zván do jeho velké zahrady, kde jsem si mohl smlsnout na rybízu, angreštu, jablíčkách či hruškách.

Ve druhé třídě mě už úkolovala i mamička. Křídou mi na stůl v kuchyni psávala vzkazy: naplň kotel bramborami, zalij je vodou, pak udělej pod kotlem oheň, zamet' dvůr a opatruj svoje mladší sestřičky. Dobrým opatrovníkem jsem však nebyl. Nežli jsem pro ně ohřál kašičku, polovinu jsem jí snědl.

Čím více mi přibývalo měsíců, tím více bývalo na stole úkolů: umyj náčiní, králíkům natrhej trávu, zamet' dvůr a zase - postarej se o sestřičky... To mě trápilo nejvíc. Kamarádi mě zvali na honičku, já nemohl. A tak jsem si poradil. Menší sestřičku jsem si uvázal na hřbet do plachty, větší pak táhnul za ruku. Jen abych svým kamarádům stačil. I tak jsem byl díky přitěži pomalý. Proto mě příště už nevolali. Našel jsem si tak zábavu sám. Naložil jsem obě děvčata do kočáru, proutěné košatiny na kolech, a prohánět se s nimi po ulici, až se za námi prášilo. Lepší by bylo, pomyslel jsem si, kdyby tu byl svah a já si mohl k sestřičkám přisednout. Nápad se mi usadil v hlavě. A tak jsem vyhledal hrbolek s vyšším spádem. A opravdu - tam to jezdilo mnohem rychleji.

Když jsem však sjížděl z kopce asi potřetí, narazilo kolečko na pohozenou cihlu a kočár udělal několik přemetů. Koly dopadl vzhůru. Peřinky, plenky i veškerá dětská výbavička, to vše bylo rozházeno po zemi. Mezi tím vším na zemi vřískaly sestřičky...

Zachránila nás stařenka Kristýna Kremlová. Kočár vrátila na kola, dala do něj zpátky dětskou výbavu a posadila tam obě děvčátka. Byl nejvyšší čas, neboť tou podvečerní dobou se už vracívala mamička z pole.

Jen z povzdálí jsem potom doma poslouchal žalobu stařenky Kristýny:

„Marino, chceš-li zachovat svoje dcerky při zdraví a při životě, pak musíš hledat jinou opatrovnici. Ten tvůj prvorozený se k tomu nehodí. Mám času dost, žádnou práci nemám, proto bych se klidně mohla věnovat těm tvým dvěma dcerkám." Návrh byl vděčně přijat. I mnou. Byl jsem tím osvobozen od mně tolik nemilé starosti.

Od devíti let jsem už pomáhal v polní práci. Mamička mi připravila menší motyku a zaučila mě, jak mám okopávat vinohrad. Navzdory tomu, že to byla tvrdá práce, mně se líbila. Ale jak už to bývá, vedle radosti se objevily i starosti. Jednu mi sdělila naše stařenka, tatíčkova matka. Našel jsem ji posmutnělou. Bylo mně jí líto, neboť to byla osoba předobrá. Zeptal jsem se, co jí trápí.

„Ale chlapče, jak by mě to netrápilo, když Cyril, tvůj táta, se dal na špatnou cestu."

Díval jsem se na stařenku nechápavě. Že by otec někam odešel?

„Ty jsi ještě velmi mladý, proto tomu nerozumíš. On totiž začal špatný způsob života."

A pak mi vyprávěla, jak se otec domluvil s bratrem a s dalšími dvěma řemeslníky a utvořili stavební společnost. Už se nemuseli dělit se stavitelem, ale pracovali sami na sebe. Stařence se ale nelíbilo, že neustále schůzovali, k čemuž tatíčka sváděli jeho společníci. Dříve totiž pracovali ve Vídni, tam se zapojili do politiky a tahali do ní také Cyrila.

Stařenka pokračovala: „Řekla jsem mu: Cyrile, chytil jsi špatnou cestu. Jestli z té socialistické strany nevystoupíš, budu se modlit, aby si tě Pánbůh povolal."

Taková slova bych od té dobré stařenky nikdy nečekal. Tak rozčílenou jsem ji ještě nikdy neviděl. Nakonec ji syn poslechl a ze strany vystoupil.

Řídící Komárek doporučil rodičům, aby mě poslali na reálku do blízkého Hodonína. Nechtěl jsem do města. Na vesnici se mi líbilo. Posléze jsem se podvolil nátlaku pana faráře a začal navštěvovat hodiny německého jazyka, a to každý den odpoledne od tří do čtyř. Záhy se mi to hodilo. Byl jsem vyslán na výměnu do Rakous do jakési dědiny u města Hohenau, odkud byl zase poslán tamní chlapec k rodičům do Lužic. Tenkrát jsem poznal, že německé hodiny mi byly dobrodiním. Ostatní Moraváci se neuměli dorozumět, kdežto já už louskal celé věty a klidně mohl dělat tlumočníka. A to mi ještě nebylo ani deset let.

Byly vykonávány různé lotroviny, zejména je páchala tlupa kluků pod vedením Jožky Kordulíka. Ten navštěvoval hodonínskou reálku. Měl tam nějakou potyčku se spolužáky a slíbil jim pomstu. Byli to kluci z Dolních Bojanovic.

V Lužicích svolal svoji kumpanii, poručil chlapcům, aby se ozbrojili holemi a čekali na ty z Bojanovic v malém lesíku u silnice. K bitce ani nedošlo. Bojanovičtí se dali na úprk. A tak se hoši z Lužic mohli vrátit domů, kolem obecního rybníka. Kordulíka napadlo, že by mohlo být zábavné rybník zčásti vypustit. Nařídil rozrýpat hráz. Ostatní provedla už voda sama. Vytvořila se malá stružka, která se každou minutou zvětšovala. Než si Jožka uvědomil dopad, bylo už pozdě. Stružka dosahovala šíře jednoho metru. Volal na kluky, aby házeli hlínu do hučící vody. To úsilí už bylo marné. Dravý proud odnášel zeminu z hráze pryč.

Aby Kordulík zachránil situaci, nakázal opustit dílo zkázy, zahodit hole a navracet se do dědiny z různých směrů. Kdo prý se zmíní o vypuštění, dostane nářez.

Řezník Mrkus, nájemce rybníka, se ale záhy dověděl, že voda mizí. Sedl na kolo a zhrozil se nad tím, co uviděl. V hrázi byla velká průrva, v rybníku už jen docela malá loužička vody. Ryby byly roztroušené po okolí.

Tento darebácký kousek, jehož jsem byl spoluviníkem, nebyl veřejnosti nikdy objasněn.

Pokračování příště.

Příběh Štěpána Příkazského nám dovolil otisknout v Hlasech národa jeho Syn Štěpán Příkazský Jr., který je dlouholetým členem naší České misie v Chicagu a pravidelným návštěvníkem českých bohoslužeb i středečních setkání seniorů. – Vyšel knižně v nakladatelství Carpe diem 2013.

Český právník Vám opět radí (8)

Zemřel nám tatínek, v rodině víme, že měl nemovitosti i v České republice. Jako dědicové přicházejí v úvahu všechny jeho čtyři děti. Jeden z bratrů ale s námi není v kontaktu. Je možné dědictví projednat i bez jeho účasti?

V českém právním řádu je možné dědit ze zákona a ze závěti. Nezanechal-li Váš otec závěť, dědíte automaticky jako jeho děti ze zákona. K prokázání příbuzenského vztahu Vám stačí rodný list, dále pak další dokumenty jako úmrtní list zůstavitele či další dědické dokumenty. Úmrtní list a další dokumenty, které byly vydány na území USA, je zpravidla třeba mít úředně ověřené a opatřené vyšším ověřením (Apostilou). Apostilu obdržíte u Secretary of State ve státě, kde byla listina vystavena.

Pokud tatínek zemřel v zahraničí, nemá se soud o úmrtí jak dozvědět. Proto bude vhodné připravit tzv. návrh na projednání dědictví. S návrhem Vám pomůže advokát. Je vhodné obrátit se na advokáta, o kterém víte, že se zabývá dědickými řízeními se zahraničním prvkem. Takový advokát přesně ví, jaké dokumenty je třeba předložit, aby mohlo být o dědictví rozhodnuto co nejdříve. V návrhu může být uvedeno, aby dědictví bylo ve Váš prospěch, nicméně Váš bratr je stejně jako Vy zákonným dědicem, a tak se ho notář bude pravděpodobně pokoušet dohledat.

S ohledem na všechny skutečnosti, které dědické řízení obnáší, je vhodné mít právního zástupce, protože notář projednává dědictví za účasti dědiců, resp. jejich právních zástupců. Doručování do ciziny, případně překlady listin mohou celé projednání velice pozdržet, a tak je důležité mít na místě osobu, která neprodleně bude reagovat na výzvy notáře.

Zjistila jsem, že když se projednávalo dědictví po mých prarodičích, kteří žili kdysi na území České republiky, byl projednán dům, který vlastnili, a to ve prospěch mého otce. Pamatuji si ale z vyprávění, že babička hovořila i o okolních polích, které patřily její rodině. Je možné nějak získat i tyto okolní pozemky?

Na tuto otázku není jednoznačná odpověď. Katastr nemovitostí je veřejně přístupný, a tak si můžete zjistit, zda jsou některé okolní nemovitosti třeba ještě stále ve vlastnictví Vaší zemřelé babičky či jiného rodinného příslušníka. Zpravidla je vhodné nechat si udělat tzv. due diligence těchto nemovitostí, které se zaměřuje na historii nemovitostí a které Vám vypracuje odborník, který se nemovitostmi v České republice zabývá a pracuje s nimi.

Při tomto historickém bádání zjistíte, zda byly nemovitosti převedeny na další osoby a na základě čeho se tak stalo. Mnohdy bylo důvodem vyvlastňování, ale třeba i prodej nemovitosti, kolikrát také nemovitost rodině ani nepatřila, ale rodina zde byla pouze v nájmu či ji jinak využívala. Jsou i případy, kdy se při zkoumání historie nemovitostí objeví další nemovitosti, které jsou stále evidovány na původního vlastníka, Vašeho příbuzného, a možná poté zjistíte, že zde existuje možnost nemovitost je získat, například podání návrhu na dodatečné projednání dědictví a v tom případě se poté obrátit na advokáta, který Vám s návrhem a celým dědickým řízením pomůže.

Jedná se však o natolik speciální případy, že nelze obecně říct: „ano, jde to“, nebo „ne, nejde to“. Nutné je každý případ posoudit individuálně.

Vlastním id. ¼ domu v České republice. Bohužel není možné se domluvit s ostatními spoluvlastníky na správě daného domu, ve kterém jsou čtyři byty. Jak mám postupovat? Je daný spor možné vyřešit soudně? Na koho se mám obrátit?

Jako spoluvlastník zbývající části domu můžete další spoluvlastníky vyzvat k prodeji jejich spoluvlastnického podílu za tržní cenu, tedy cenu odpovídající danému místu a v daném čase. Nebude-li některý ze spoluvlastníků s prodejem souhlasit, můžete se obrátit na soud s žalobou na zrušení a vypořádání spoluvlastnictví, a to za cenu určenou soudním znalcem. Tyto soudní spory jsou zpravidla vedeny několik let a zahrnují otázku vypořádání investic, předkládání posudků atp. Je proto vhodné být zastoupen advokátem.

Daný případ by bylo nutné posoudit individuálně. V úvahu by možná připadalo rozdělení domu na bytové jednotky atp. Určitě bych Vám doporučil obrátit se na advokáta, který Vás zastoupí jak v jednání se spoluvlastníky, tak při případném soudním jednání.

Chtěl bych prodat nemovitost, kterou mám po prarodičích v České republice a dlouho o ni není postaráno. Jak mám nejlépe postupovat? Je lepší se obrátit na realitní kancelář nebo se snažit vyřešit danou věc sám vzdáleně?

Doporučuji se obrátit na advokáta v České republice který Vám s celou věcí může na místě pomoci. Doporučí Vám jistě i realitní kancelář se kterou dlouhodobě spolupracuje a má s ní dobré zkušenosti.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz

MY LITTLE CATECHISM

118. Q: Who offers the Eucharistic sacrifice?
A: Jesus is the eternal high priest. In the Mass, he offers the Eucharistic sacrifice through the ministry of the priest.
In the Bible: Mark 14:22; Matthew 26:26; Luke 22:19; 1 Corinthians 11:24
In the Catechism: CCC, 1348

Going Deeper:

The Last Supper was the first Eucharistic celebration. This was the apostles' first Communion, and the first time anybody had ever received the Eucharist. The Mass is not just a symbol of what happened that night. Jesus is truly present in the Eucharist. Every time we receive Holy Communion Jesus gives himself to us in the same way he gave himself to his apostles over 2,000 years ago. Jesus works through the priest at Mass to transform the bread and wine into his Body and Blood.

119. Q: What is the Sacrifice of the Mass?
A: It is the sacrifice of Jesus Christ on Calvary, the memorial of Christ's Passover, made present when the priest repeats the words of consecration spoken by Jesus over the bread and wine at the Last Supper.
In the Bible: Hebrews 7:25-27
In the Catechism: CCC, 1364,1413

Going Deeper:

God loves you so much, and he will go to unimaginable lengths to prove his love for you. On Good Friday Jesus was beaten, bullied, mocked, spat upon, cursed at, and crucified on the cross. Jesus laid down his life for us. On Easter Sunday Jesus rose from the dead. He did this so that we might live a very different life while here on earth and happily with him forever in heaven. Every time we go to Mass we remember the life of Jesus, the path he invites us to walk, and the incredible lengths to which he went to show us his love.

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

118. Otázka: Kdo přináší eucharistickou oběť?
Odpověď: Ježíš je věčný velekněz. Ve mši svaté nabízí eucharistickou oběť skrze službu kněze.
V Bibli: Marek 14:22; Matouš 26:26; Lukáš 22:19; 1 Korintským 11:24
V katechismu: KKC, 1348

Hlouběji:

Poslední večeře byla první eucharistická slavnost. Bylo to první svaté přijímání apoštolů a vůbec poprvé, kdy někdo přijal eucharistii. Mše svatá není jen symbolem toho, co se té noci stalo. Ježíš je skutečně přítomen v eucharistii. Pokaždé, když přijímáme svaté přijímání, Ježíš se nám dává stejným způsobem jako se před více než 2000 lety odevzdal svým apoštolům. Ježíš působí prostřednictvím kněze při mši svaté, aby proměnil chléb a víno ve své Tělo a Krev.

119. Otázka: Co je to oběť mše svaté?
Odpověď: Je to oběť Ježíše Krista na Kalvárii, památka Kristovy velikonoční oběti, která se zpřítomňuje, když kněz opakuje konsekrační slova pronesená Ježíšem nad chlebem a vínem při Poslední večeři.
V Bibli: Židům 7:25-27
V katechismu: KKC, 1364,1413

Jít hlouběji:

Bůh tě tak miluje a jde tak nepředstavitelně daleko, aby ti dokázal svou lásku. Na Velký pátek byl Ježíš bitý, šikanovaný, posmívaný, poplivaný, proklínaný a přibitý na kříži. Ježíš za nás položil svůj život. Na velikonoční neděli Ježíš vstal z mrtvých. Udělal to proto, abychom zde na zemi mohli žít zcela nový život a šťastně s ním být navždy v nebi. Pokaždé když jdeme na mši svatou připomínáme si Ježíšův život a cestu, na kterou nás zve. Je neuvěřitelné, kam až zašel, aby nám ukázal svou lásku.

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018
Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL.

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Jak se hrobník Josef Župka dostal na stopu cisterciáckého pokladu

Mnišský řád cisterciáků byl založen roku 1098 sv. Robertem z Molesme v Citeaux, v tehdy neobydlené krajině, ležící cca 20 km od města Dijon ve Francii. Nový řád byl podřízen přímo Svatému stolci. Základní regule cisterciáckého řádu byly vypracovány jeho opatem Alberichem. Příslušníkům řádu bylo zakázáno přijímat jakékoliv církevní poplatky a byla stanovena povinnost manuální práce. Ta se týkala jak laických bratrů, tak mnichů. Alberich zavedl nový řádový oděv: bílý hábit s černým škapulířem. Roku 1145 byl někdejší cisterciácký mnich z Citeaux zvolen papežem a přijal jméno Evžen III. Roku 1153 existovalo v Evropě kolem 300, možná i 350 cisterciáckých klášterů. Řád má mužskou a ženskou větev.

V Čechách byl první cisterciácký klášter založen v Sedleci u Kutné Hory roku 1142 cisterciáckými mnichy, kteří sem přišli z Waldsassen v Bavorsku. Na Moravě byl první cisterciácký klášter založen o zhruba půl století později v roce 1205. Založen byl v údolí říčky Salašky, u tehdejší trhové vsi zvané „Weligrad". Dnešní obec Velehrad najdete asi 4 km severozápadním směrem od města Uherské Hradiště. Velehradský klášter cisterciáků založil moravský markrabě Vladislav Jindřich (1165–1222) spolu s olomouckým biskupem Robertem.

Cisterciácké kláštery se budovaly převážně v odlehlých končinách a nehostinných krajích. To proto, aby mniši nepřicházeli do kontaktu s laiky a mohli snáze dodržovat přísnou řeholní kázeň. Kolem klášterních objektů se většinou nacházel vodní tok a mnoho neobdělané půdy. Tu cisterciáci postupně kultivovali. Na polích a zahradách pracovali osobně. Jejich zásluhou byly kolonizovány mnohé, do té doby pusté oblasti západní a střední Evropy. Zároveň šířili pokročilejší způsoby zemědělského hospodaření, které byly tehdy běžné ve Francii.

Brzy se z jejich statků stala významná hospodářská centra. Velmi úspěšná produkce potravin přitahovala pozornost panovníků, šlechty i církevních hodnostářů. Ti všichni pak řádu poskytovali dalšími pozemky k obdělávání. Cisterciáci prodejem svých hospodářských přebytků bohatli a v průběhu několika staletí nashromáždili značné jmění. V časech selských bouří a působení armád docházelo k rabování. Také v časech husitských válek byli cisterciáci nuceni svůj majetek uschovat. Pokud byli vyvražděni, nebo když utekli někam daleko a do svého kláštera se už nevrátili, zůstaly cisterciácké poklady ve svých úkrytech.

Soumrak cisterciáků, stejně jako dalších církevních řádů, nastal v roce 1785, kdy císař Josef II. zrušil většinu tehdejších klášterů. Majetky, včetně zlata a stříbra, byly zabavovány. A tak se někteří cisterciáčtí představení rozhodli, že své bohatství ukryjí. Dochovala se legenda o českém cisterciáckém klášteře v Plasech. Ta vypráví, že tehdejší opat Celestin Werner nechal všechny klášterní cennosti uložit do devíti dřevěných beden, a ty se svým komorníkem kamsi ukryl.

Moravská pověst mluví o ukrytí velehradského cisterciáckého pokladu v dávném, snad velkomoravském hradisku, jehož zbytky se nacházejí na nevysokém kopci nedaleko obce Jankovice. Kopec je součástí pohoří zvaného Chřiby, najdete ho asi 1 km na sever od sousední vesnice Košíky. Kopec a zbytky tohoto hradiska se od nepaměti nazývají Sklepisko.

Zajímavé vyprávění nám zanechal zapálený písmák a „muž devatera řemesel" pan Josef Župka. Ten se roku 1936 přestěhoval z Holešova do Jankovic. Téhož roku 1936 prý k lokalitě Sklepisko přicestovali cisterciáci z Maďarska. Měli s sebou plán, podle něhož hledali znamení, jež mělo být východiskem k nalezení místa uložení cisterciáckého pokladu. Jejich návštěvu dokládá tehdejší novinová zpráva. Tím znamením měl být kámen, který má podobu psí hlavy. Kámen nenašli a tak se vrátili s nepořízenou domů. Arcibiskupská lesní správa nechala o něco později udělat v okolí několik hlubinných sond, ale dělníci našli jen cihly. Tvrdili však, že země při úderech ocelovými pracovními nástroji místy duněla. Jakoby tam bylo sklepení.

Ve druhé polovině 50. let 20. století působil pan Josef Župka na farním hřbitově jako hrobník. A právě tehdy došlo k tajemnému setkání. Dne 16. 4. 1959 čekal u vykopaného hrobu na pohřební průvod, který měl přijít už každou chvíli. Tu k němu přistoupil přibližně 60 letý muž, bratr ženy, která měla být pohřbena. Ten mu řekl, že se jmenuje Malenovský, že se narodil v Jankovicích a že teď už řadu let bydlí v Huštěnovicích. A že jeho praděd, který byl místním rychtářem, byl jednou pozván na Velehrad do kláštera, a tam byl požádán o jistou službu. Potom vyprávěl následující děj:

„Po chvíli čekání přišli dva muži, řeholníci v civilních šatech. Společně usedli do připraveného vozu, na němž byl nějaký náklad přikrytý plachtou. Praděd Malenovský nejprve sám řídil vůz. Jeli přes obce Jalubí a Traplice, a potom dále k horám. Za Traplicemi převzal řízení jeden ze spolujezdců, zatímco druhý pradědovi zavázal oči šátkem. Kam jedou nevěděl, jen podle směru jízdy a podle stoupání v terénu odhadoval cestu. Když dojeli na místo, odvázali mu šátek a společně se dali do práce. V lese vykopali hlubokou jámu a do ní uložili nějaké truhlice s neznámým obsahem. Jámu zasypali, zem řádně udusali a povrch zamaskovali listím. Rychtář Malenovský se rozhodl zaznamenat, na jakém místě k tajemné události došlo. Proto se vymluvil, že potřebuje vykonat potřebu. Poodešel několik kroků, „příčapnul si", a když „seděl na bobku" vytáhl nůž a do kořene stromu vyřezal značku.

Když se vrátil k prázdnému vozu, opět mu zavázali oči a stejnou cestou se vrátili na Velehrad. Když slíbil, že bude o všem mlčet, byl propuštěn domů. Za pokladem hned nešel. Byly právě žně a měl mnoho práce na polích. Také si nebyl jistý, že není sledován. Později nenápadně chodil po lesích. Hledání měl ztíženo skutečností, že nevěděl kde má hledat. Když pak našel přibližnou polohu hledaných truhlic nepodařilo se mu najít označený strom. Déšť, vítr a čas dokonale zakryly všechny stopy – nic nenašel. V lokalitě Sklepisko bylo později provedeno několik archeologických výzkumů, ale žádný z nich poklad neodhalil."

Z literární práce Jaroslava Krupky připravil Jiří Kachlík, Česká republika

Foto na zadní straně:
Boží muka na náhorní plošině vrchu zvaného Sklepisko (442 m n.m., Chřiby)

